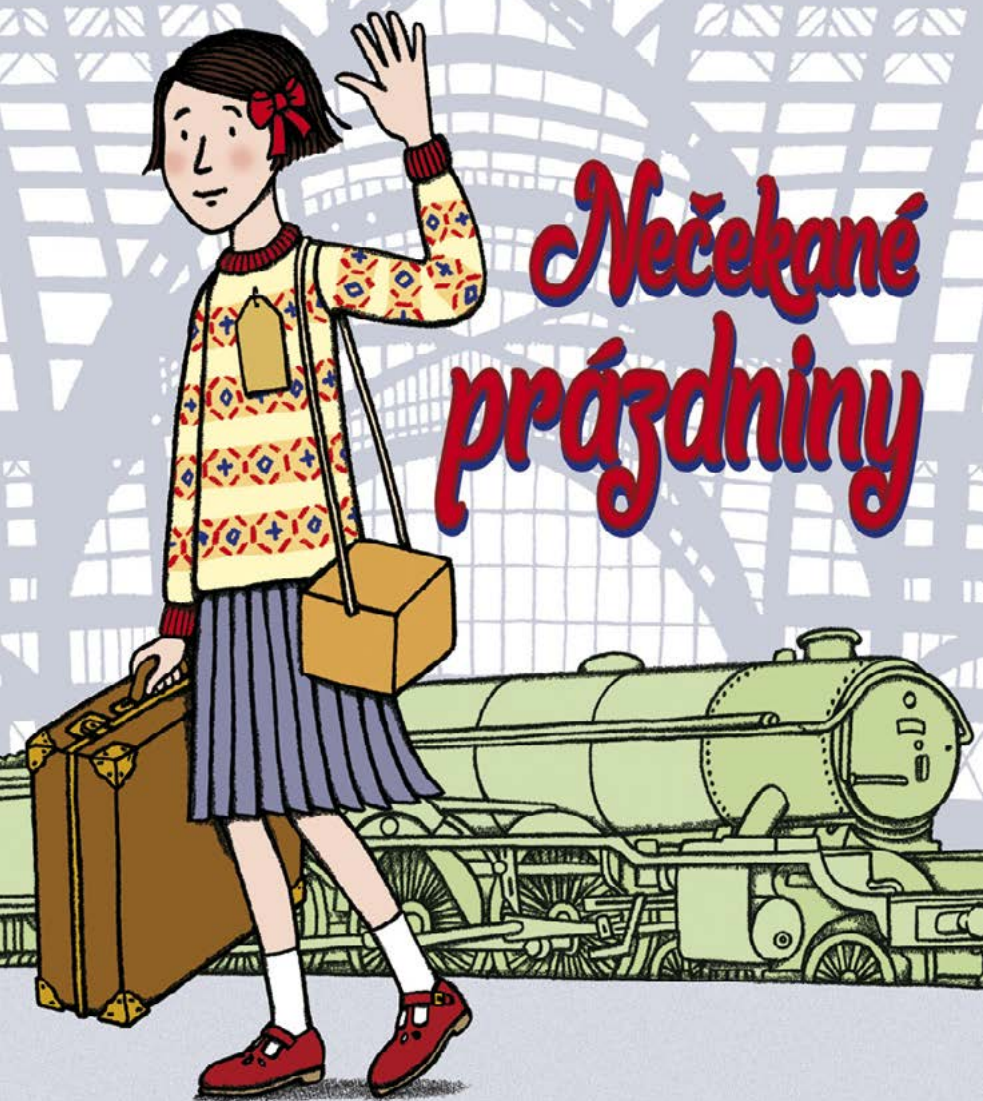

Jacqueline Wilsonová

ilustroval Nick Sharratt

Nečekané prázdniny

Nečekané prázdniny

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na

www.bbart.cz

www.e-reading.cz

www.palmknihy.cz

Jacqueline Wilsonová

Nečekané prázdniny – e-kniha

Copyright © BB/art s. r. o., 2018

Všechna práva vyhrazena.

Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

Nečekané
prázdniny

Jacqueline Wilsonová

Nečekané
prázdniny

Ilustroval Nick Sharratt
Přeložila Daniela Feltová

Vydalo nakladatelství BB/art s.r.o. v roce 2018
Bořivojova 75, Praha 3
Copyright © 2017 Jacqueline Wilson Illustrations
© 2017 Nick Sharratt
All rights reserved.

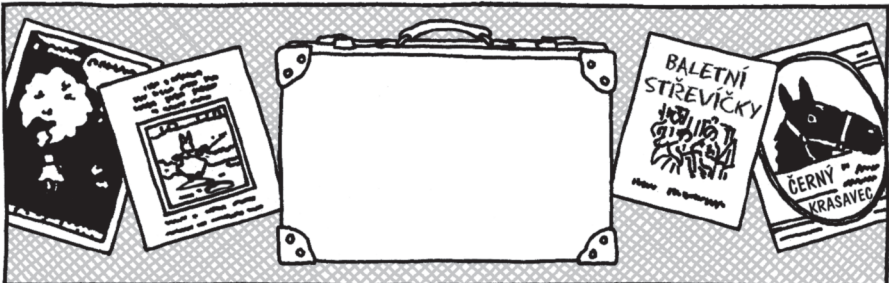
Z anglického originálu *Wave Me Goodbye*
(First published by Doubleday,
Penguin Random House Children's, London 2017)
přeložila © 2018 Daniela Feltová
Redakce textu: Zuzana Řehořová
Jazyková korektura: Ivana Podskalská

Tisk: CENTA, spol. s r. o., Vídeňská 113, Brno

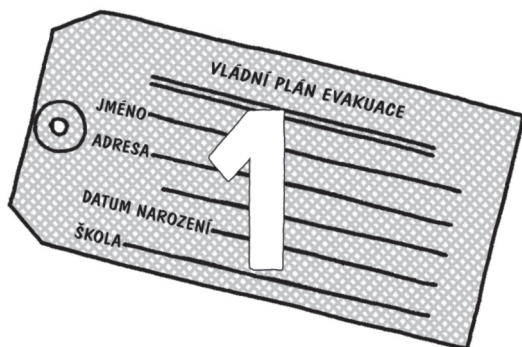
První vydání v českém jazyce

ISBN 978-80-7595-023-9 (tištěná verze)
ISBN 978-80-7595-123-6 (ePDF)

Joan a Barbaře

„CHTĚLA BYS JET NA takový malý prázdniny?“ zeptala se mě máma, jakmile mě probudila.

Posadila jsem se na posteli a nechápavě na ni pohlédla.

„Nekřeň takhle nos! Vypadáš jako králík.“

„Já mám králíky ráda,“ připomněla jsem jí. Už několik měsíců jsem ji přemlouvala, aby mi koupila králíčka. Se psem jsem to už vzdala, protože jsem byla celý den ve škole a máma se chystala vrátit zpátky do práce, tak by se o něj doma neměl kdo starat. Zkoušela jsem místo něj vyškemrat kočku. Máma prohlásila, že kočky smrdí. Páchne ale jenom zrzavý kocour slečny Jessopové, a navíc to možná ani není jeho vina, protože i sama slečna Jessopová trochu zavání, takže si myslím, že je to hloupost.

I teď povídala nějaké nesmysly. Zprvč prázdniny nedávno skončily. A zadruhé jsme na prázdniny nikdy nikam nejezdili. Jen jednou jsme jeli autobusem do Claxtonu. Ráchala jsem se tam v moři a dala si zmrzlinu a mohla jsem se za šestipenci svézt na oslíkovi. Připadalo mi to jako nejlepší den mého života, jenže cestou domů vypil jeden pán v autobuse hodně piva a zpíval sprosté písničky. Táta se k němu přidal. Mně to připadalo legrační, ale máma řekla, že je to vulgární, a od té doby už jsme nikdy na žádný výlet autobusem nejeli.

„Myslíš autobusem?“ zeptala jsem se.

„Ne, pojedesh vlakem,“ odpověděla.

To by bylo ještě lepší! Vlakem jsem nikdy nejela. Líbilo se mi stát pod železničním mostem, když vlak duněl nade mnou. Člověk může křičet, co chce, a nikdo ho neslyší.

„Vlakem!“

„Ano, vlakem,“ přisvědčila máma. „V deset už musíme bejt na Victoria station, takže sebou musíme hodit. Co by sis dala k snídani? Vajíčko natvrdo, nebo ovesnou kaši? Nebo bys chtěla obojí?“

Ještě nikdy jsem k snídani neměla *obojí*. Většinou jsme mívali chleba se sádlem nebo s marmeládou. Nedokázala jsem si vybrat. Vajíčka jsou dobrá, zvláště s topinkovými proužky, kterým jsem říkala vojáčky, ale na žloutku někdy bývala divná červená skvrna. Máma říkala, že to je kuřecí miminko. Připadala jsem si jako vrah, když jsem jedla *miminko*, zvláště takové, které se ještě ani nenarodilo. Od té doby jsem jedla vajíčka s trochu sevřeným žaludkem.

I ovesná kaše by mohla být dobrá, jenže občas bývala moc řídká a jindy zase tak hustá, že byla trochu slizká, a z toho se mi taky zvedal žaludek.

„Tak se rychle rozmysli!“ popoháněla mě máma.

„Já si nemůžu vybrat,“ přiznala jsem. „Mohla bych si místo toho dát chleba s máslem a cukrem? To je největší pochoutka.“

„To vůbec není dobrý,“ zamračila se máma, ale pak s povzdechem souhlasila. „Tak dobře. A měla by sis k tomu dát skleničku mlíka. Přinesu ti to na tácu, chceš? Snídani do postele si dáš určitě ráda.“

Když odešla do přízemí, vylovila jsem zpod deky médu Míšu. „Úžasnoucnější a úžasnoucnější,“ řekla jsem mu a Míša s mou pomocí přikývl.

Byla to slova z knížky, kterou jsem dostala k Vánocům – *Alenky v říši divů*. Za posledních devět měsíců jsem ji přečetla třikrát. Souhlasila jsem s Alenkou, že se mi líbí jen knížka s ilustracemi a rozhovory. Nelíbily se mi ale všechny ty hádanky ani pocit, že nic nedává smysl. Nejdívnější bylo, když se z miminek stávala prasata a král s královnou se měnili v hrací karty.

I máma mi teď připadala jiná. Proč se najednou tak snaží splnit mi přání? A proč, proč, proč jsme měli jet na prázdniny, když jsme neměli peníze? Kvůli tomu se rodiče hádali nejvíc. A co táta? Jak by s námi mohl jet na prázdniny, když se stal vojákem a odjel?

Máma přinesla dřevěný tác s pečlivě naaranžovaným cukrovým sendvičem, hrnkem mléka, jejími cigaretami Craven A a zápalkami.

Hladově jsem se zakousla do chleba, zatímco ona si zapálila cigaretu.

„Mami, a co táta? Nebude mu smutno, že jedeme na prázdniny, když on musí být vojákem?“ namítla jsem.

„Nemluv s plnou pusou,“ pokárala mě a zhluboka potáhla ze své cigarety. „Táty ti vůbec nemusí být líto. Nemohl se dočkat, až se nás zbaví. Vždyť narukoval ještě dřív, než ta zatracená válka vůbec vypukla, prosím tě!“

„Protože je statečněj,“ zastávala jsem se ho s plnou pusou. „Chce bojovat za Británii.“

„Tvůj táta není statečněj,“ zamračila se máma. „Piští, když vidí pavouka. On že bude bojovat? Ten by se nedokázal probojovat ani z papírovýho pytlíku!“

Ze sendviče v puse se stal sladký žvanec. Nedokázala jsem ho spolknout. Nesnášela jsem, když takhle mluvila o tátovi. Najednou se mi po něm začalo stýskat. Napila jsem se mléka a zakuckala se.

„Shirley, proboha tě prosím! Podívej se, poprskala sis prostředradlo, ty prasátko. Ukaž!“ Máma mě chytila pod bradou a zdvihla mi obličej, aby si ho mohla dobře prohlédnout. „Ty snad brečíš, nebo co? Kvůli čemu?“

„Hrozně se mi stejská po tátovi.“

„Propána, vždyť je pryč teprve pár tejdnu!“

„Já vím, ale stejně se mi stejská. Bojím se, že ho někdo přepadne a zastřelí.“

„Viděla jsi v sobotním kině moc kovbojek! On zatím ani nebojuje, je ve výcvikovém táboře. A teď už rychle sněz ten sendvič, než ti ho seberu.“

Jedla jsem. Máma mě pozorovala s hlavou na stranu. Pak vzala do prstů pramínek mých vlasů. „Možná by sis měla umejt hlavu.“

„Vždyť je pátek,“ namítla jsem zmateně.

„Já vím, ale chci tě poslat čistou jako ze škatulky. Zapnula jsem ponornej ohříváč, tak se můžeš vykoupat a umejt si hlavu. A klidně použij můj šampon Drene, jestli chceš.“

To mě znepokojilo. „Mami, ty mě vodíš za nos! Nemusím jít náhodou do špitálu, aby mi vyndali mandle?“

Před dvěma lety jsem byla na operaci krčních i nosních mandlí a před nástupem do nemocnice jsem se musela pořádně

vydrbat od hlavy k patě. V nemocnici to bylo opravdu děsivé a v krku mě strašlivě bolelo, přestože mi k obědu místo masa a brambor dali zmrzlinu a ovocné želé, což byla nečekaná pochoutka.

„Nemusím jít náhodou *do nemocnice!*“ opravila mě máma. „Kolikrát ti to mám říkat? Nechci, abys mluvila jako nějaký dítě ulice jen proto, že vyrůstáš v týhle hrozný díře. Samozřejmě *nejdeš* do nemocnice, aby ti vyndali mandle. Vždyť už je máš vyndaný, ty truhlíku!“

„Přísaha!“ vyzvala jsem ji, protože mě úplně nepřesvědčila. „Chováš se dneska nějak divně.“

„Přísahám.“ Máma si zničehonic sedla na kraj mé postele a objala mě tak prudce, až málem převrhla ták.

To bylo ze všeho nejdivnější. Máma totiž vždycky říkala, že nemá ráda objímání a líbání a takové věci. Když táta odjížděl, ani ho neobjala, jen mu dala rychlou pusu na tvář.

Vdechla jsem její příjemnou voňavkovou a pudrovou vůni. Otřela si tvář o mou hlavu a popotáhla, ale pak mě zase odstrčila. „To stačilo,“ řekla, jako bych s tím začala já. „Utíkej do koupelny, šupito presto, a pořádně se umej. Nezapomeň si umejt krk a za ušima.“

„Šupito presto, šupito presto, šupito presto,“ opakovala jsem si cestou do koupelny. Než se vana napustila, sedla jsem si na záchod. Šupito presto říkala Mary Poppins. Tu jsem měla moc ráda. Občas se sice uměla rozčítit jako máma a stejně jako ona se nerada s druhými objímala, ale zato uměla úplná kouzla. A měla zajímavé přátele. Nejvíce se mi líbila Maia, nejmladší z hvězdiček, která sestoupila na zem a nakoupila jí dárky k Vánocům. Nějakou dobu byla mou imaginární kamarádkou a občas mě chytila za ruku a vytáhla mě nahoru na nebe, abych se seznámila s Orionem a Velkou medvědicí a Malou medvědicí. A někdy se mnou chodila i do školy a držela mě za ruku, když mi Marilyn Hendersonová dávala herdy do zad a říkala, že jsem afektovaná a namyšlená čuza.

Maia mě pořád sem tam navštěvovala, i když už jsem ji tolik nepotřebovala, jelikož jsem teď byla čtvrtá ze sester Fossilových a staraly se o mě Pavlína, Petra a Posy. *Baletní střevisky* byly mou nejoblíbenější knížkou.

Krátce jsem si s nimi popovídala. Mluvila jsem hodně poti-

chu, protože máma nesnášela, když jsem si na něco hrála. Říkala, že se chovám jako blázen. Prodiskutovaly jsme role v novém nastudování *Krásky a zvířete*, které režírovala Madame Fidolia, a všechny jsme se shodly na tom, že bych měla hrát princeznu Auroru a Posy Šeríkovou vílu. Pavlína doufala, že dostane roli prince, protože v naší divadelní škole nebyli žádní kluci. Petra chtěla hrát stoletý ostružiník na konci představení. Jen by se prý kolébala ve větru a snažila se svými trnitými prsty poškrábat prince. Smály jsme se jí.

„Čemu se tam hihňáš?“ ozvala se máma. „Neslyším žádný šplouchání. Vlez si rychle do vany!“

„Ano, mami,“ řekla jsem a raději ji poslechla.

To bylo něco, že jsem si mohla umýt vlasy šamponem! Obvykle jsem si je myla mýdlem. Musela jsem potopit hlavu pod vodu, abych z nich šampon smyla. Hrála jsem si na to, že mi vlasy při každém ponoření o něco povyrostly. Prodlužovaly se centimetr po centimetru a já jsem úplně cítila, jak mě hladí po zádech, když pohnu hlavou.

Když jsem setřela páru ze zrcadla v koupelně, byla jsem skoro zklamaná, že je mám pořád jenom pod uši. Zvedla jsem ramena, ale vlasy nevypadaly o moc delší. Mokré vlasy se zdály být trochu vlnité, jenže jakmile jsem si je vysušila ručníkem, zase byly rovné.

„Čistou košilku, čistý kalhotky a čistý ponožky,“ zavelela máma, když jsem se vrátila do svého pokoje. „A vezmi si tu plisovanou sukni a svetr.“

Plisovanou sukni se všitou bílou spodničkou jsem měla docela ráda. Někdy jsem si ji zdvihla a hrála jsem si na to, že spodnička je moje baletní sukně. V kapse jsem nosila tátův kapesní nožík. Když odcházel do armády, chtěla jsem mu ho vrátit, ale řekl, ať si ho nechám pro štěstí. Zato pletený vlněný svetr, to bylo něco jiného.

„Je horko, mami. A svetr mě štípe. Ještě přece není zima,“ bránila jsem se. „Nemůžu si radši vzít šaty?“

„Na cestu ne. Ale ty žabičkované šaty ti zabalím s sebou.“

To byly moje nejlepší šaty – s drobnými červenými a bílými kostkami, na prsou žabičkované a vzadu se zavazovací šerpou. Měla jsem k nim ještě červené lakové střevíčky. Byly určené na oslavy, jenže v nové škole mě nikdo na oslavy nezval. Ty

střevíčky jsem milovala, přestože mě pásek škrtil a celkově mi byly trochu těsné. Na kůži už byly vytlačené mé prsty.

„Můžu si vzít svý červený střevíčky, mami?“

„No, máš mít pevný boty. I když kdo ví, co tím myslej. Nejspíš hnědý polobotky, jenže já nebudu svý dceři dávat nějaký klučičí škrpály. Vždyť ty ani žádný pevný boty nemáš, jen holinky a v těch bys vypadala jako cvok, když je teď slunečný počasí. Takže ano, můžeš si vzít ty červený střevíce. A teď stůj v klidu, ať ti můžu udělat rovnou pěšinku a uvázat ti do vlasů stuhu.“

Stála jsem v klidu a protahovala si prsty u nohou, než je budu muset zavřít do těch červených klecí.

„Ty zase křeníš nos. Přestaň,“ zasyčela máma. V puse měla pinetku, aby mi připevnila vlhké vlasy.

Přemýšlela jsem nad tím, co právě řekla. „Kdo tím co myslí?“ zeptala jsem se.

„Cože?“ Máma mi uvazovala stuhu a dávala si záležet, aby oba volné konce byly stejně dlouhé.

„Kdo tím co myslí? Říkala jsi *Kdo ví, co tím myslej*, že mám mít pevný boty.“

„Prosím tě, Shirley, přestaň s těma hloupejma otázkama a pospěš si! Už sis čistila zuby? Nejspíš ne. Tak to běž udělat a pak si přines kartáček, pastu a žínku – pořádně ji vyždímej – a dáme to do můjho sáčku na toaletní potřeby.“

„Mám přinést i tvůj kartáček a žínku, mami?“

„To nech na mně. A hoď sebou.“ Natáhla se nahoru na mou skříň a sundala můj lepenkový kufr. Sfoukla z něj prach a kriticky si ho prohlédla. „Už se rozpadá. A co to v něm máš?“

Otevřela ho a zůstala koukat na moje pastelky, sešity, nábytek z pokojíčku pro panenky, nádobičko a chudinku umělohmotnou panenku Jenny, které zapadly oči dovnitř hlavy a teď mě děsila.

„Pro Krista Pána!“ zděsila se máma. „Co to je za krámy? A neříkala jsi, že ti paní učitelka tu panenku zabavila, když jsi ji vzala do školy?... Co tady dělá? A cos jí to provedla s očima? Ta panenka stála nekřesťanský peníze, madam!“

„Nezlob se, mami. Měla nehodu a já jsem se ti to bála říct,“ přiznala jsem se. „Vypadly jí oči a teď jí chrastěj v hlavě a nechťej vylízt. Nemůžu za to – vypadly samy, čestný.“

„Čestný slovo. A když takhle lžeš, je to ještě horší. Udělalas to ty, že je to tak?“

Jistěže jsem to udělala já, i když samozřejmě neúmyslně. Hrála jsem si s Jenny, ačkoli jsem věděla, že už jsem na to moc velká. V létě mi bylo deset. Jenny jsem měla spíš na ozdobu než na hraní, ale to znamenalo, že je k ničemu. Loni o Vánocích jsem byla v cirkusu, tak jsem pak z Jenny udělala provazochodkyni. Natáhla jsem mezi knoflík od zásuvky komody a klíč od skříně pásek od županu. Balancovala v těch svých pletených ponožtičkách tak skvěle, že jsem ji na chvílku pustila.

Spadla na hlavu a ozvalo se ošklivé *cvak*. Pak už neměla oči, jen hrozné černé díry, a já ji musela zavřít do kufru. *Šupito presto*.

„No, mrzet to bude tebe, protože si smíš vzít jen jednu hračku, a ta panenka byla tvoje nejlepší. Takhle si ji ovšem vzít nemůžeš – vypadá hrůzostrašně.“ Máma vzala kufr a vysypala jeho obsah na podlahu.

„Moje nejlepší hračka je měďa Míša,“ řekla jsem.

„Jenže ten vypadá taky děsně,“ namítla máma. Chytila ho za jednu packu a zhnuseně si ho prohlížela. Od té doby, co ho vyprala, už nikdy nebyl jako předtím. Ztratil tvar a čumák měl nakřivo. Přesto jsem ho na rozdíl od chudinky Jenny pořád milovala.

Máma ho naštěstí pustila a místo toho se začala rozčilovat nad špatným stavem kufru. „Podívej se na to držadlo! To nemůže vydržet. A na jednom konci se už páraj švy. Vypadá hrozně ošuntěle. Můj Bože, rozpadnul by se, než bys tam dojela,“ bědovala.

„Kam bych dojela?“

„Na venkov,“ odpověděla máma, položila na zem kufr a odešla do ložnice.

„Kam na venkov?“ zavolala jsem za ní. To mě překvapilo. Máma nikdy nechtěla jezdit na venkov. Říkala, že je tam jen spousta polí a stromů, tak k čemu by to bylo.

„Prosím tě, přestaň, Shirley,“ odbyla mě máma. „Uklid ten čurbes na zemi a dej to všechno do toho starýho kufru. Budeš si muset vzít tenhle.“ Zvedla velký lesklý hnědý kufr na vzorky.

„Ale ten je táty!“ namítla jsem zděšeně.

Táta byl obchodní cestující, prodával kartáče a kartáčky. „Jakýkoli druh kartáčů a kartáčků, na jaký si vzpomenete, madam – na nehty, na zuby, na vlasy, na oblečení – mám každou velikost a každý tvar a všechno v nejvyšší kvalitě.“ Tohle vždycky říkal. Občas jsme si hráli na to, že jsem jeho zákaznice. To pak kufr otevřel, objevily se kartáče a kartáčky v úhledných řadách a já jsem si mohla vybrat.

„Teď ho přece nepotřebuje, ne? Je v armádě,“ připomněla mi máma.

„Ale vždyť to ani není *jeho* kufr. Patří společnosti Fine Bristle Company,“ ukázala jsem na nápis uvnitř kufru.

„No jo, prosím tě, oni se o něj zajímat nebudou, když má být každou minutu vyhlášená válka. Pojď mi pomoci vytahat všechny ty pitomý kartáče.“ Sama hned začala vytahovat kartáčky z gumiček, kterými byly připevněné na své místo.

„Ty se nesměj vyndávat,“ řekla jsem. „Táta se bude zlobit.“

„Táta tu přece není, ne? A jedinej slušnej kufr si odvezl s sebou, tak musíme použít tenhle.“

Bylo zvláštní sledovat mámu, jak do tátova kufru na vzorky dává moje toaletní potřeby, čistou noční košili, kalhotky a ponožky, šaty, kartáč na vlasy, vlásenky a rezervní stuhu do vlasů.

„A ještě nějakou hračku... Co kdyby sis vzala ty skládací mapy světa? Může tě to nadlouho zabavit, a navíc se tím budeš i vzdělávat.“

„Já skládačky nemám moc ráda. Člověk se s nima nepomazlí,“ vysvětlila jsem. „Můžu si vzít Míšu, *prosím?*“

„No tak dobře,“ vzdychla máma. „Dej si ho tam.“

Snažila jsem se mu udělat ze svého oblečení hnízdečko, aby se nepotloukl.

„Tak já jsem se s těma šatama skládala celou věčnost, aby byly hezky rovný, a ty je takhle zmačkáš,“ rozzlobila se máma a odstrčila mě od kufru. „Tak. Už to skoro máme. Můžeš si ještě vzít jednu knížku.“

„*Jednu?*“ zděsila jsem se.

„Já vím, že je to trochu málo, když uvážím, jak knížky hltáš jednu za druhou. Budeš ji mít přečtenou, než tam dojedeš. Možná si teda můžeš vzít dvě. Rychle si nějaký vyber.“

Klekla jsem si na postel a pohlédla na řadu knížek na mé nové polici. Nebyla rovná a dřevo bylo na konci zubaté, takže

si člověk mohl zadřít třísku, pokud nebyl opatrný. Táta nebyl moc zručný řemeslník. Přejela jsem očima všechny knihy, hezky srovnané podle abecedy. Chtěla jsem být knihovnicí, až vyrostu, tak už jsem si to nacvičovala. *Alenka v říši divů, Baletní střevíčky, Černý krasavec, Malá princezna, Malé ženy, Mary Poppins, Petr a Wendy, Veverka, zajíc a malý šedý králíček a Orlando, zrzavý kocourek* – ten byl ale moc velký, aby se vešel do police, tak ležel na ostatních knížkách. Na něm jsem měla malého sádrového kocourka, kterého jsem si vyrobila s pomocí své modelovací soupravy.

Ty moje naaranžované knížky se mi tak líbily, že jsem často seděla na posteli a jen se na ně pro radost dívala. Teď jsem však na ně hleděla s úzkostí. Měla jsem je ráda všechny, dokonce i *Alenku v říši divů*. Jak jsem si z nich měla vybrat?

„Já si je chci vzít všechny,“ rozhodla jsem se. „Škoda že jsi do toho kufru nacpala to oblečení, mami. Mohly se tam krásně vejít.“

Máma nic neřekla.

Otočila jsem se. Pohlédla jsem jí do obličeje.

„Mami?“

„Pospěš si.“

„Mami, jedeš taky se mnou, vid’?“ ujistila jsem se. Hlas jsem měla najednou pisklavý.

„Víš... Ne, já nejedu,“ odpověděla.

„Ale říkala jsi...“ Přehrála jsem si to všechno znovu v hlavě a dolovala jsem z paměti, co *přesně* říkala. „Tak se mnou pojede táta?“

„Shirley, copak jsi na hlavu padlá? Tvůj táta je přece v armádě, ne?“

„No dobře, ale nemůžu jet na prázdniny sama!“

„Nebudeš sama. Pojedeš se spoustou jinejch dětí.“

„Jakejch dětí?“ zeptala jsem se s obavami.

„Se všema svejma spolužákama.“

Před třemi měsíci jsem začala chodit do základní školy Paradise Road. Ve třídě mi pořád říkali „ta nová holka“. Zatím jsem tam neměla žádné kamarády, zato jsem tam měla úhlavního nepřítele. Marilyn Hendersonová mi dělala ze života peklo.

„Já nechci jet na prázdniny se školou!“ zděsila jsem se.

„To nebude jen *tvaje* škola, Shirley. Budou to děti z celého Londýna. Na tyhle prázdniny pojedete všechny. Budete evakuovaný. Je to kvůli tomu, abyste byly v bezpečí, kdyby ty hnusný Němci začali shazovat bomby.“

„Oni budou opravdu shazovat bomby, mami?“

„Ale ty se nemusíš ničeho bát. Budeš v bezpečí na venkově a budeš si tam užívat. A teď už si konečně vyber. Dvě knížky, jestli je to nutný. Bejt tebou bych si vzala *Alenku v říši divů* – není tak odrbaná jako ostatní a dostala jsi ji k Vánocům.“

Tenhle nápad jsem ignorovala. Vybrala jsem si *Baletní střevičky*, protože to byla moje oblíbená knížka, a *Mary Poppins*, protože jsem nutně potřebovala mít s sebou chůvu, která ovládá kouzla. Pak jsem si všimla šedého králíčka v jeho měkkém šedém kabátku, jak na mě zkoumavě hledí, a vzala jsem i *Veveřku, zajíce a malého šedého králíčka*. Všechny tři knížky jsem si přitiskla na hrudník.

„Copak ty neumíš počítat? A proč sis vybrala zrovna tyhle tři? Všechny se už rozpadaj. *Baletní střevičky* jsi četla nejmíň desetkrát a *Mary Poppins* zrovna tak. Koukej, obálka je celá roztrhaná. A ta knížka o zvířátkách je pro malý děti!“ zlobila se máma. „Máš ji od svých pěti let. Lidi si budou myslet, že jsi zaostalá, a ty jsi přitom docela dobrá čtenářka.“

„Já je chci. Prosím, mami. Zvlášt *Malýho šedýho králíčka*. Ten bydlel na venkově a tys říkala, že jedeme taky na venkov. Jenže ty teď vlastně nejedeš. A proč vlastně nejedeš, mami?“ zakvílela jsem.

„Protože bude každou chvíli vyhlášená válka a všichni dospělí tu musej zůstat a pomáhat. To ví každěj. I já se musím zapojit. Mám nastoupit do Pendleton’s.“ Máma nacpala mé tři knížky do kufru na vzorky a zaklapla víko.

„Do Pendleton’s Metals, kde pracoval táta?“ podivila jsem se. Mámě vždycky hrozně vadilo, že táta pracoval v téhle továrně. Donutila ho, aby se ucházel o místo v obchodním domě Grey’s, ale to nevyšlo. Pak pracoval v jednom obchodě, který časem zavřeli, takže se nakonec stal obchodním cestujícím. Jenže ať se snažil, jak se snažil, nedokázal prodat moc kartáčů, a tak jsme se museli přestěhovat do Whitebird Street, kde jsou levnější nájmy, a já jsem musela začít chodit do nové školy, kde mě nikdo neměl rád.

„Teď už se nebude jmenovat Pendleton's Metals, bude se jmenovat Pendleton's Munitions a budou se tam vyrábět zbraně pro armádu. Kvůli válce vyměňej všechny stroje,“ vysvětlila mi máma.

„Ty budeš pracovat v továrně?“ podivila jsem se. Snažila jsem se představit si ji v kombinéze a s vlasy staženými pod šátkem, jak to nosily ty paní, co jsem ráno cestou do školy vídala spěchat do práce.

„Ale ne, ty trdlo! Víš přece moc dobře, že než jsem si vzala tátu, pracovala jsem jako sekretářka. Budu osobní sekretářkou pana Pendletona.“

„Proč jsi mi neřekla o těch prázdninách a všech těchhle věcech?“ zlobila jsem se.

„Ale, ale! Dávej si pozor na pusu, děvenko. Nechtěla jsem ti to říkat kvůli tomu, že jsem věděla, jak budeš vyvádět. Jenže na to není vhodná doba – musíme bejt včas na nádraží a autobusy teď jezděj úplně příšerně. Tak pojď. Vem si kabát. Ukaž, přišpendlím ti tuhle hloupou cedulku.“

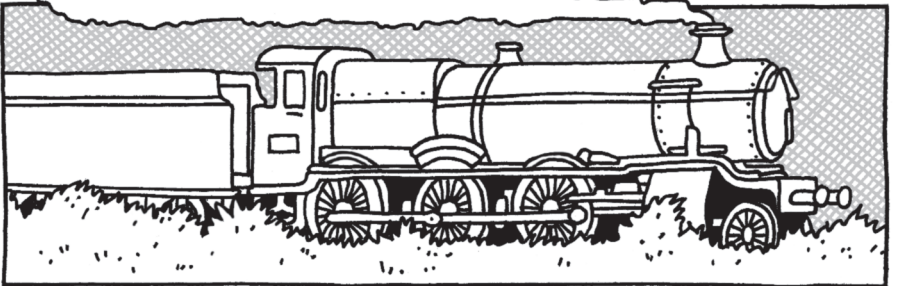
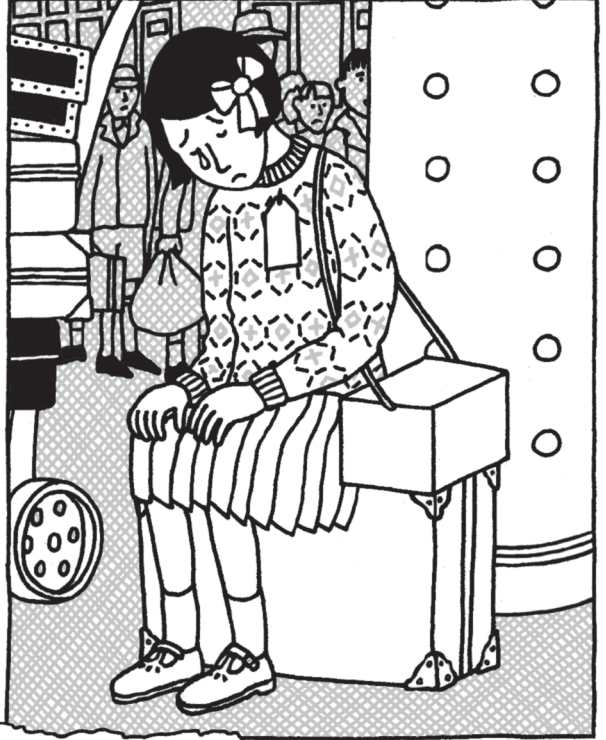
„Jenže já už jsem úplně vařená v tom svetru.“

„Jsi opravdu celá rudá,“ vzdychla máma. „Tak já ti ji připevním na svetr. Nevř se, nechci ti tam udělat díru.“

Pohlédla jsem na svůj hrudník a přečetla si cedulku vzhůru nohama. „*Shirley Louise Smithová, základní škola Paradise Road.*“

„Já vím. Nechápu, proč musíš mít ve tvém věku cedulku. Těžko bys mohla zapomenout, jak se jmenuješ,“ zavrtěla máma hlavou. „A teď si dej ten kabát do kufru a jdeme. Já si jen dojdu pro klobouk a kabátek.“

Odešla do ložnice. Já jsem otevřela kufr, složila si kabát dovnitř a pak jsem rychle shrábla zbytek svých knížek a naházela je navrch na oblečení, dokonce i *Orlanda*. Pásek od pouzdra s plynovou maskou jsem si dala přes rameno, zavřela kufr, stáhla jsem ho z postele a odvěkla dolů ze schodů, *buch, buch, buch*. Stěží jsem ho uzvedla, ale to mi bylo fuk. Potřebovala jsem mít své knížky u sebe. Bylo mi celkem jasné, že tyhle prázdniny se mi nebudou ani trochu líbit.

JÍZDA AUTOBUSEM BYLA OPRAVDU nekonečná. Jel kvůli zácpě tak pomalu, že mě ještě před nádražím máma přinutila vystoupit a jít pěšky.

„Tak poběž, Shirley. Neloudej se tak. Nemáme na to celý den!“ rozčilovala se.

„Vždyť já jdu!“ Klopýtala jsem s těžkým kufrem, který mi bouchal o kolena. Zdálo se mi, že pravou ruku mám z plastelíny. Na konci ulice už mi připadalo, že za chvíli budu svou pálicí dlaní zametat chodník.

„Propána kráče, ty se vlečeš jako šnek!“ zlobila se máma. „Vždyť v tom kufru skoro nic nemáš. Ukaž, dej mi ho. Ale až vystoupíš z vlaku, budeš si ho muset nýst sama.“

„Ne, to je dobrý, mámi, vážně,“ funěla jsem.

Máma popadla kufr. „Dobrej Bože, co to v něm máš? Vždyť to váží snad tunu!“

„Říkala jsi, ať si tam dám ten kabát,“ připomněla jsem jí.

„Tohle vypadá, jako bys tam měla nejmíň padesát kabátů.“ Máma postavila kufr na chodník a otevřela víko. Litovala jsem, že jsem knížky neschovala pod oblečení. „To snad není možný!“ vykřikla. „Ty jedna podvodnice! Říkala jsem *tři* knížky. Navíc bys s sebou správně měla mít jen jednu. Ach jo, Shirley, proč jen jsi tak neposlušná?“

„Když já je chci všechny,“ bránila jsem se. „Potřebuju je, mámi.“

„Koukej, teď nemáme čas se tady hádat.“ Máma zaklapla víko a s hlasitým zasténáním kufr zvedla. „Budeš muset poprosit nějakou pomocnici, aby ti ho vzala, až tam přijedete.“

„Ale kam?“ zeptala jsem se v poklusu. Připadalo mi, že mě

všechny ty šedé budovy obklíčily, a když jsme přecházely, musely jsme kličkovat mezi auty, což bylo ještě děsivější.

„Já přesně nevím, kam vás posílaj,“ odpověděla máma. „Něrekli nám to. Asi z bezpečnostních důvodů. Takže až tam dojedete, musíš mi na pohled napsat adresu a poslat mi ho. Máš ho ve futrálu s maskou. Už je na něm známka a máš u něj i tužku. Taky půlkorunu, pro všechny případy. Ne že si za ni koupíš bonbony. Máš ji pro případ nouze. Dobře si ji schovej.“ Poklepala na bedýnku, kterou jsem měla zavěšenou přes rameno.

Plynovou masku jsem nenáviděla. Ve škole jsme si je cvičně nasazovali, a to se pak všichni proměnili v ohavné nepřátelské opice, dokonce i já.

„Slib mi, že ten pohled pošleš co nejdřív. Budu o tebe mít strach,“ kladla mi máma na srdce. „A zaříd' si, abys šla do nějaký opravdu dobrý rodiny. Na cestě se udržuj v čistotě, a pokud se ti uvolní stuha, tak si ji zase hezky zavaž, aby viděli, že jsi ze slušný rodiny. Nejsme žádná londýnská lůza.“

Teď už proudil k Victoria station celý štrúdl matek s dětmi. Nádraží vypadalo jako obrovský kamenný palác, ale byl tu ohlušující řev, protože bylo přečpané dětmi. Byly tu velké děti, malé děti, tlusté děti, hubené děti, prostě všechny možné děti a některé se smály a dělaly hlouposti, zatímco jiné vrískaly na celé kolo. Byly tu odrbané děti se špinavými obličejí, holčičky v tenkých letních šatech, z nichž jim vyčuhovaly rukávy spodního trička, a kluci v roztrhaných svetrech s koleny samý strup. Byly tu dívky z nóbl rodin ve fialových školních uniformách a slaměných kloboucích, seřazené do dvojic jako zvířata před Noemovou archou. Čtyři řeholní sestry kolem nich pobíhaly jako tučňáci a snažily se je srovnat.

Z nádražního amplionu se najednou ozval ohlušující hlas: „*Prosím, vyslechněte si důležité hlášení!*“

„Ach jo,“ zamumlala máma. „To je jak v rádiu!“

Neviditelný hlasatel nám nařídil, abychom se řadili po školách. Matky se měly rozloučit se svými dětmi a nechodit s nimi na nástupiště.

„Ať mi vlezou na hrb,“ zavrčela máma a chytila mě za ruku. „Do vlaku si tě posadím sama a postarám se, abys měla dobrý místo a seděla vedle někoho slušného.“

„Kterým vlakem mám jet, mami?“ zeptala jsem se, protože na každém nástupišti stála velká parní lokomotiva.

„Vidíš tamhlety ženský v zelenejch uniformách, co držej seznamy a tvářeš se důležité? Ty to určitě budou vědět,“ usoudila máma.

„Ony jsou v armádě jako táta?“

„Ale ne, ty trdlo. Tohle jsou jen členky Královský dobrovolnický služby, ale myslej si o sobě kdovíco.“ Máma si začala razit cestu davem a můj těžký kufr přitom používala jako beranidlo. Šla jsem jí v patách.

„Promiňte – mohla byste mi říct, kde se řaděj děti ze školy Paradise Road?“ zeptala se nejbližší zelené uniformy.

„Ano, matko, tamhle na nástupišti osm,“ odpověděla žena.

„*Matko!*“ odfrkla si máma, když jsme mířily k osmému nástupišti. „Já nejsem žádná její matka! Co si o sobě myslíš?“

Našly jsme správný peron a já jsem poznala několik dětí v dlouhé klikaté frontě. Ale ne – byla tu i Marilyn Hendersónová. Pohazovala svými lokýnkami a předváděla se. Měla na sobě nové žluté šaty a chlupaté bílé bolerko upletené z angorské vlny. Po takovémhle bolerku jsem vždycky toužila.

„Je to vaše škola?“ zeptala se mě máma.

„Myslím, že jo,“ zamumlala jsem.

„Proboha, to je teda hlučná sebranka! Víš to *jistě?*“

„Tamhle je Marilyn Hendersonová,“ řekla jsem. „Víš která. Jak jsem ti říkala, že do mě strčila.“

„Ta v těch žlutejch šatech? Hm, vypadá pěkně namyšlená. Má ale hezký vlasy.“

„Když já nechci sedět vedle ní!“ bránila jsem se.

„Nebudeš, neboj.“

Na kraji osmého nástupiště stála jiná žena v zelené uniformě a v ruce držela desky s dlouhatánským seznamem.

„Tohle je Shirley Louise Smithová,“ oznámila jí máma.

„Paradise Road?“ zeptala se ta žena, aniž vzhledla. „Ano, tady to máme. Budeš sedět ve vagonu skoro na konci vlaku, Shirley. Obávám se, že tam budete namačkaní jako sardinky. Dopředu přijdou děvčata z klášterní školy Svaté Agáty.“ Pohlédla na spořádanou přehlídku fialových uniforem krácejících ve dvojicích směrem k osmému nástupišti.

I máma pohlédla jejich směrem. Pak se podívala na děti

z Paradise Road. Ty pobíhaly na všechny strany a někteří kluci se vzájemně bouchali kufry. „Nemohla by moje Shirley jet ve předu s těma děvčatama z kláštera?“ zeptala se.

„Pokud chodí do Paradise Road, tak ne,“ odpověděla dobrovolnice a zamračila se. „A teď už se rozluč s matkou, Shirley, a běž za ostatními.“ Pohlédla na mámu. „Není dobré zbytečně to protahovat. Tím ji ještě víc znepokojíte. Nedělejte si starosti, bude v pořádku.“

Otočila se ke dvěma dětem, které plakaly, protože nemohly najít správné nástupiště.

„Prej si nemám dělat starosti!“ zlobila se máma. „Tady je naprostej chaos. Já neodejdu, dokud si nebudu jistá, že jsi v pořádku, beruško.“

Beruško mi říkala, jen když jsem jí udělala velkou radost – třeba zlatou hvězdičkou ve škole. Objala jsem ji.

„Otoč se k ní zády, aby to neviděla,“ pošeptala mi máma.

Poslechla jsem ji. Máma bleskově utrhla spodní část mé cedulky – tu, co na ní stálo *Základní škola Paradise Road*.

„Tak! A teď můžeš jet s těma děvčatama z klášterní školy – jsou to malý dámy,“ řekla máma. „Já s tebou půjdu k vlaku a dohlídnu na to, abys dostala dobrý místo.“

„Bude to dlouhá cesta? Co když se mi udělá špatně?“ strachovala jsem se. Když jsme jeli autobusem k moři, málem jsem se pozvracela.

„Ve vlaku se nepozvracíš – jen by sis asi pro jistotu neměla číst.“ Máma se znovu obrátila k zelené dobrovolnici. Ta mezitím poslala plačící děti někam jinam. Vzdychla, že to jsme zase my.

„Vy jste se ještě nerozloučily?“ zeptala se, přestože jí odpověď musela být jasná.

„Já vím, že nám nesmíte říct, kam ty děcka jedou, ale nemáte aspoň tušení, jak bude jízda dlouhá, prosím vás?“

„Nemám ponětí,“ odpověděla. „Já s nimi nepojedu. Musím tu čekat na další várku dětí, která přijde v jedenáct.“

„A co oběd? Dostanou nějaký jídlu ve vlaku?“ zajímala se máma.

„Nečekáte, doufám, že tam bude jídelní vůz první třídy? Měla jste jí s sebou dát nějaké sendviče a láhev s pitím,“ počouvala ji zelená uniforma a pak se otočila, aby umravnila

děti, které si tu hrály na vláček, dělaly š-š-š-*húúú!* a vrážely do všech lidí.

„O hladu tě nenechám,“ prohlásila máma. „Počkej tady, Shirley. Sedni si na svůj kufr. Budu zpátky coby dup.“

„Ne, mami! Neodcházej!“ zavolala jsem, ale ona už utíkala opačným směrem, než jsme přišly.

Začala jsem klopýtat za ní a kufr vlekla za sebou.

„Hej, ty! Jsi Shirley, vid’? Počkej tady. Nemůžeš jít se svou mámou – za minutku budeš muset nastoupit do vlaku,“ zavolala na mě dobrovolnice a zvedla mi kufr. „Dobrý Bože, co tam máš? Snad cihly, ne? Měla jsi mít lehké zavazadlo s náhradním oblečením a kartáčkem na zuby. Posad’ se tady na kufr a buď hodná. Kolik ti je let?“

„Deset.“

„Tak to už jsi dost stará na to, abys mi tady nebrečela.“

„Já nebrečím. Spadla mi saze do oka,“ zamumlala jsem. Sedla jsem si na kufr a sklonila hlavu, aby neviděla, že mám mokré tváře. „Mami! Mami, vrať se!“ šeptala jsem si pro sebe.

Zoufale jsem tam seděla, zatímco všude kolem mě pištěly děti, křičeli dospělí a syčely lokomotivy. Každou chvíli nás teď naženou do vlaku a já se ani nebudu moct s mámou rozloučit. Ještě že jsem tenkrát mohla obejmout aspoň tátu a říct mu, že ho mám ráda a aby na sebe dával pozor. On mi odpověděl, že jsem jeho miláček, a strčil mi do pusy karamelu. I když bylo loučení moc smutné, aspoň jsme se rozloučili pořádně.

Moc jsem potřebovala měďu Míšu, ale neodvážila jsem se ho vytáhnout z kufru, aby se mi ostatní děti nesmály, že jsem mimino. A kdyby ta přísná zelená uniforma viděla všechny moje knížky, určitě by mě donutila jich aspoň polovinu vyhodit.

Čekala jsem tam s bradou na prsou, aby nikdo neviděl, že mi po tvářích stékají slzy a smáčejí mi okraj svetru.

Vtom vlak třikrát zahoukal a celý tým žen se dal do pohybu. Některé měly zelenou uniformu Královské dobrovolnické služby. Jiné mi byly povědomé, protože to byly učitelky z naší školy. Naši třídní, slečnu Grimesovou, jsem však neviděla. Byla to malá žena s rozčuchanými šedými vlasy a šeptavým hlasem. Neměla jsem ji moc ráda, ale bylo mi jí líto, protože moji spolužáci při jejích hodinách zlobili.

„Pojďte, děvčata a kluci, hezky svižně!“ zakřičela nejvyšší

žena s největším poprsím v zelené uniformě. „Rychle se rozlučte, pokud tu jsou ještě nějaké matky, a hezky spořádaně půjdete po nástupišti. Žádné strkání, žádné předbíhání, žádné zakaboněné obličejy. Víte co? Zazpíváme si k tomu. Kdo zná *Lambethskou do kroku? Až zas budeš chvílku mít, můžeš Lambeth navštívit. Každíčký den, zpíváme do kroku – hej!*“ Zpívala hodně nahlas, u toho pochodovala, a když vykřikla „Hej!“, vysoko zvedla palec.

Děti se k ní připojily. Chytily se za ruce a pochodovaly do rytmu – a některé se cestou k vlaku dokonce zapoměly rozloučit se svými matkami. I pár děvčat z klášterní školy se chytilo za ruce a začalo zpívat, ale řeholnice se na ně zamračily a donutily je přestat. Určitě si myslely, že tahle písnička je pro jejich žákyně nevhodná.

„Pojď taky, ty holčičko na kufru. Vyskoč honem!“ zavolal na mě kdosi.

Zůstala jsem sedět a v duchu kvílela *Mami, mami, mami!*

„Shirley?“

Zvedla jsem hlavu. Máma utíkala ke mně, až se jí v botách na klínku zvrátaly nohy, v jedné ruce papírový sáček a ve druhé láhev.

„Dobrej Bože!“ lapala po dechu. „Ten bufet byl úplně natřískanej. Musela jsem předbíhat a lidi mě div neukamenovali! Jenže já nenechám svou holčičku odjet hladovou. Koukej, koupila jsem ti pampeliškovo-lopuchovou limonádu. Je plná vitamínů a byla pěkně drahá, ale nemohla jsem ti koupit tu šumivou, bylo by ti z ní zle. Už měli jen sendviče s mletým hovězím. Já vím, že je nemáš moc ráda, ale aspoň tě zasytěj. Vzala jsem ti i tyčinku Mars, abys měla něco na zub, ale nezapomeň si pak utřít pusu – víš, že se vždycky strašně zmažeš čokoládou.“

Šly jsme po nástupišti, máma vlekla můj kufr a do toho na mě chrlila jednu instrukci za druhou.

„Tak honem, madam, pomozte své holčičce nahoru – za chvíli odjíždíme,“ řekl průvodčí stojící v jedněch dveřích.

„Kde jsou ty děvčata z klášterní školy?“ zeptala se mě máma. „Nebudeš sedět mezi tou chátrou.“

Mířila pořád dopředu, až k prvním vagonům, a tam za okénkem zahlédla spoustu fialových uniforem. „Tady jsou! Honem,

Shirley, šup nahoru,“ řekla a vystrčila mě i s kufrem na schůdky.

V chodbě stála jedna řeholnice a hlídala své svěřenky. „Vaše holčička tady nemůže sedět. Tahle sedadla jsou rezervovaná. Navíc nám už nezbývá žádné volné místo,“ dodala. Bylo jasné, že je to žena, ale nad horním rtem měla úhledný knírek. Přemýšlela jsem, jestli si ho snad nezastrihává do správného tvaru.

„Já myslím, že když se vaše děvčata trošku smáčknou, bude tam místa dost,“ nedala se máma a postrčila mě dál do vagonu. „No vidíte, já to říkala. A moje Shirley je jak za groš kudla. Má slušný vychování – už je z ní mladá dáma. Vy máte krásný pletený copánky, děvčata! Může si sednout vedle vás, vidíte?“

Strčila mě mezi ně, než stačily něco namítnout. Já jsem truchlivě svírala svou láhev a papírový sáček, zatímco máma se snažila zvednout můj kufr nahoru na mřížku pro zavazadla. Kufr nad ní zvítězil.

„Budeš ho muset mít na zemi,“ řekla. „Tak, pojď ke mně, Shirley.“

Přivinula si mě k sobě a zašeptala mi do ucha: „Buď hodná holčička a toho Charlieho Chaplina s knírkem si nevsímej.“

Začaly jsme se hystericky hihňat – a vtom sebou vlak trhl.

„Propána, musím běžet!“ zděsila se máma a vyběhla z vagonu. Nestačila mi ani dát pusu.

Koukala jsem za ní a přemýšlela, že taky uteču. Popadla jsem kufr, ale byl tak těžký, že jsem ho nedokázala vytáhnout nad kolena všech dívek.

„Dávej pozor – bouchla jsi mě s tím svým hloupým kufrem!“ zaprotestovala jedna z nich.

„Promiň, já prostě – já musím jít!“ koktala jsem nervózně, ale kufr vězel mezi jejich nohama. Vlak začal zrychlovat.

Rozhodla jsem se, že tam kufr nechám i s médou Míšou a všemi svými drahocennými knihami. Protáhla jsem se mezi nimi a doběhla ke dveřím, jenomže vlak už jel příliš rychle. Rozepnula jsem řemen držící okénko, otevřela ho a vyklonila se z něj.

Zahlédla jsem mámu v dálce na peronu a začala jsem jí bláznivě mávat. I ona mi mávala a posílala mi vzdušné polibky. Zakřičela jsem: „Mám tě ráda, mami!“

Vtom mě někdo odtrhl od okénka, rychle ho zavřel a připevnil řemen na své místo. „Tak! Nechceš přece vypadnout, ty

tunťo!“ Byla to další žena z Královské dobrovolnické služby, ale byla mladší než ostatní, měla krátké kudrnaté vlasy a usměvavý obličej. „Nazdar. Já jsem slečna Haverfordová, ale můžeš mi říkat Annie. A jak se jmenuješ ty?“

„Já jsem slečna Smithová, ale můžeš mi říkat Shirley,“ odpovíděla jsem. Řekla jsem to po ní, protože jsem chtěla být zdvořilá, ale ji to rozesmálo.

„Díky, Shirley. A kde ses tu vzala?“

Otočila jsem se na dívky ve fialových uniformách.

Ona povytáhla obočí. „Jak to, že nejsi v uniformě, hm?“

„Moje máma říkala, že si musím vzít svůj nejlepší svetr a plisovanou sukni,“ řekla jsem podle pravdy.

„Moc ti to sluší, to je pravda. Ale běž si radši sednout na své místo.“

Jenže já tu žádné místo neměla. Dvě dívky s pletenými copy už zase seděly u sebe. Někdo odstrčil můj sáček se sendvičem do rohu. Láhev se zakutálela pod sedadlo. Musela jsem se sehnout a vylovit ji za tichého hihňání dívek. Doufala jsem, že mi nebyly vidět kalhotky. Byly růžové s krajkou, a ne bílé, jak by správně měly být. Věděla jsem, že jsem úplně rudá, když jsem vstala.

Řeholnice sedící v rohu nade mnou vzdychla. „Pojď si sednout sem ke mně,“ řekla.

Snažila jsem se vmáčknout do úzkého prostoru mezi ní a dívkou v brýlích se zlatými obroučkami a s černými vlasy staženými do ohonu. Nic neřekla, ale trochu se na mě usmála.

Zdálo se, že to je jediný přátelsky nakloněný člověk v celém vagonu. Ostatní děvčata mluvila nafoukaně, hihňala se, poštuchovala a dělala hloupé vtipy. Navíc si říkala divnými jmény – Goofy, Minnie, Mickey Mouse a Pluto.

Připadalo mi to směšné a mrzelo mě, že mě máma strčila sem mezi ně. Ani ony o mně neměly valné mínění, protože na mě tajně dělaly obličejky, když se řeholní sestra nedívala. Potom mi začaly kopat do kufru – do tátova lesklého kufru na vzorky! Začaly s tím ty dvě dívky s pletenými copy. Jedna si říkala Goofy a druhá, menší, byla Minnie. Pak se k nim přidaly ostatní s výjimkou dívky, která seděla vedle mě. Nekopaly moc silně, ale těmi svými drahými sandály kufr pěkně zamazaly. To jsem nesnesla.

„Hele, nech si toho. To je kufr mého táty!“ vyjela jsem na ni.

Obě se zahihňaly. Goofy do něj znovu kopl.

„*Hele, nech si toho! To je kufr mého táty!*“ řekla Minnie.

Došlo mi, že mě napodobuje. Myslela si, že mluvím obhrouble. A přitom děti v naší škole se mi posmívaly kvůli tomu, že mluvím na jejich poměry příliš spisovně. Nemohla jsem vyhrát. Zato jsem je *mohla* donutit, aby mi přestaly kopat do kufru. Sledovala jsem řeholnici, a když se začala přehrabovat ve svém kufru, kopl jsem do kotníku tu holku, která si říkala Goofy.

„Au! Ty zvíře! Sestro Josefino, tahle dívka mě kopl!“ vykřikla.

Sestra Josefina se zamračila.

„Promiň, já nechtěla! Je tu hrozně málo místa. Snažila jsem se vstát, protože potřebuju na záchod, a ujela mi noha,“ omlouvala jsem se.

Charlie Chaplin vždycky nosil hůl a tahle sestra ji klidně taky mohla mít schovanou někde v rukávu.

Ty holky už se zase hihňaly, dokonce i ta, co jsem ji kopl. „Ona potřebuje *na záchod!*“ řehtaly se.

„Slečna Záchodová!“ vyprskla Goofy a rozřehtaly se nanovo.

„Děvčata! Přestaňte s těmi vulgárními výrazy!“ okřikla je Charlie Chaplinová.

„To řekla ona, sestro Josefino!“ bránila se Minnie.

„To stačí, Moniko,“ řekla sestra rozhodně a pak pohlédla na mě. „Jdi tedy na WC.“ Zašeptala to divné slovo, jako by bylo taky sprosté.

Věcé? Nikdy jsem to neslyšela, ale musela myslet záchod. Ve skutečnosti se mi vlastně ani *nechtělo*, jen jsem vyhrkla první výmluvu, která mě napadla – jenže teď už jsem tam jít musela. Vstala jsem a protáhla se kolem svého kufru. Monika do mě zlomyslně šťouchla, když jsem ji mójela, ale sestra Charlie Chaplinová si toho všimla.

„Moniko, já tě vidím! Jak můžeš být tak nelaskavá? Co by na to řekl Pán Ježíš?“ pokárala ji.

Nevím, co by řekl Pán Ježíš, ale já jsem si v duchu řekla *Hurá!* Ta krátkovlasá usměvavá žena pořád hlídala u dveří na chodbě a kouřila cigaretu.

„Ahoj, Shirley. Doufám, že zase nechceš vypadnout z okna,“ přivítala mě vesele a potáhla ze své cigarety.

„To jsou cravenky?“ zeptala jsem se.

„Ne, to jsou playersky. Mám ráda silný cigarety,“ odpověděla.

„Moje máma kouří cravenky,“ řekla jsem.

„V tom případě je tvoje máma opravdová dáma.“

Usmála jsem se na ni. „Prosím, slečno – teda Annie, nevíš náhodou, kde je vé... teď nevím, jak dál?“

„Cože?“

„Zapomněla jsem, jak to ta sestra říkala. Potřebuju na záchod.“

„Aha. Asi říkala WC, ne? Píše se to dvojité vé, cé. To je zkratka od *water closet*, splachovací toaleta. Tyhlety sestry, ty si potrpěj na slušný výrazy. Záchody jsou na obou koncích vlaku, ale ten vpředu už je mimo provoz. Nějaký děcko ho pozvracelo. Budeš se muset probojovat dozadu. Nacpali do vlaku tolik dětí, že některý z nich musej sedět na chodbě na kufru. Dávej pozor.“

Byla to dlouhá a překerní cesta. Na chodbě byla opravdu spousta dětí. Mladší děti z naší základní školy zpívaly *Deset malých černoušků* a počítaly si přitom na prstech. Vypadaly, že se baví daleko líp než ty dívky ze Svaté Agáty.

O něco dál blbli starší kluci. Seděli obkročmo na kufrech a hráli si na kovboje.

„Hele, stará kráva, ulovíme ji lasem!“ vykřikl Kevin. Byl to můj spolužák. Tenhle čahoun s ušima jako plachty byl věčně v nějakém průšvihů.

Zpražila jsem ho pohledem. On proti mně vymrštil svou školní kravatu. I když jsem uhnula, její konec mě zasáhl.

„Jau, moje oko, moje oko!“ zakvílela jsem a chytila se za něj. Netrefil mě do oka, jen do obočí, ale takhle to znělo víc dramaticky.

„Teda Keve, cos to proved, ty vole?“

„Tys jí vyrazil voko!“

„Já nic neproved, jen jsem dělal Roye Rogerse!“

Nechala jsem je, ať se spolu hádají, a pokračovala v cestě, až jsem narazila na řadu dětí čekajících na záchod. Nebyla to moc veselá fronta. Jeden malý kluk se už počural – vpředu měl úplně promočené kalhoty. Měl mokré i ponožky. Jeho starší sestra ho peskovala ze všech sil, přestože jí samotné bylo nanejvýš šest. Další holčička se pozvracela a měla všechno vpředu na blůze. S nešťastným výrazem si za ni tahala. Byla to taky moje spolužačka. Jmenovala se Mary.

Když jsem se postavila za ni, rozbřečela se. „Nevim, co mám dělat,“ vzlykala. „Ta pani vzadu mi říkala, že mám jít na záchod, ale co mi to bude platný? Mám to už všecko na blůze a máma mi nařeže.“

„Tvoje máma tu přece není, ne? Takže ti nemůže nařezat,“ snažila jsem se ji uklidnit. Chvěl se mi přitom hlas, protože jsem si uvědomila, že ani moje máma tu není.

Vlak sebou trhl a já jsem na tu chudinku málem spadla. Rychle jsem ucukla, protože pěkně páchla.

„Můžeš si na záchodě tu blůzu svlíknout a opláchnout si ji vodou. To nevádí, že bude mokrá, ale aspoň bude čistá,“ řekla jsem.

„Vopláchnout si ji vodou? Cože? Jako ze záchoda?“ zděsila se.

„Ale ne, ty blázne. Je tam umyvadlo, ne? A mejdlo, abysme si mohli umejt ruce. Tím si budeš moct tu blůzu vyprat. Víš co? Já půjdu s tebou, jestli chceš.“

Trochu mi pomohlo, že jsem se o ni mohla starat. Mary jsem měla docela ráda, přestože byla v Marilynině partě. Šla jsem s ní do kabinky, pomohla jí svléknout blůzu a propláchla jsem ji pod kohoutkem. Mýdlo tam sice nebylo, ale i tak se mi to podařilo docela slušně. Blůza byla pořád malinko cítit, ale to se nedalo nic dělat.

Obě jsme použily záchod. Ta druhá se vždycky ze slušnosti otočila. Pak jsme si opláchly ruce a otrěpaly si je. Trochu jsme se navzájem počákaly a pak jsme se tomu smály. Byla mnohem milejší než ty nafoukané holky z klášterní školy. Litovala jsem, že nesedím vedle ní. Možná se s ní nakonec ještě skamarádím a Marilyn Hendersonová se s tím bude muset smířit. Mohla bych jí půjčit i některou ze svých knížek, třeba *Baletní střevíčky*.

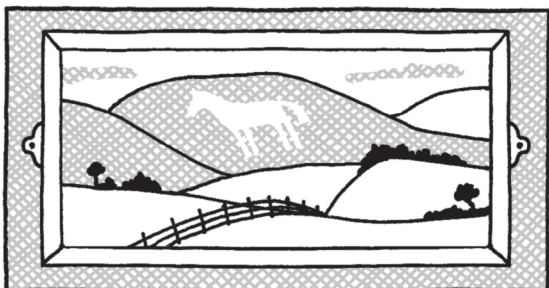
Zpátky jsme se vracely spolu. Nezapomněla jsem si držet oko a sténat, když jsme mýjely kovboje.

„Já to na vás řeknu,“ vyhrožovala jsem, jen abych je postrašila. Moc mi nevádí, že mě ta kravata zasáhla do obličeje, zato mi hrozně vadilo, že o mně Kevin řekl, že jsem stará kráva.

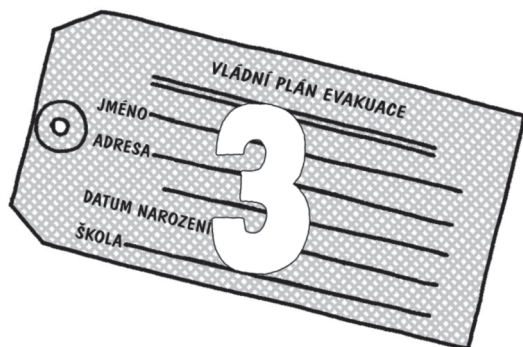
Chtěla jsem to všechno povědět Mary, jenže ona najednou vystřelila do svého kupé. Tam ji přivítala Marilyn, posadila ji vedle sebe a rozdělila se s ní o pití. Mary se za mnou ani neotočila, aby se rozloučila nebo poděkovala.

Vlekla jsem se zpátky do svého vagonu, kde na mě čekala Charlie Chaplinová a ty protivné fialové holky.

SEDELA JSEM VMÁČKNUTÁ VEDLE sestry Josefíny, zatímco vlak uháněl a odvážel mě míle a míle daleko od mámy. Snažila jsem se vyhýbat pohledům těch dívek. Místo toho jsem se dívala nahoru, na velkou mřížku na zavazadla, kde měly naskládané kufry. Byly to obyčejné šedé kufry převázané fialovými pásky. Přemýšlela jsem, jak si každá pozná ten svůj. Možná to je jedno. Mají přece všechny úplně stejné oblečení.

Pod zavazadlovým prostorem visel obrázek. Byly na něm jablíčkově zelené hory, světle šedá obloha a zvláštní bílý kůň. Vypadal, že leží, ale nohy neměl skrčené pod sebou. Byl to obrovský kůň, dokonce větší než pivovarský kůň, který kolem našeho domu tahal vůz s pivem a rozvážel ho do hospod.

Od té doby, co jsem četla *Černého krasavce*, jsem se nedokázala dívat na koně, kteří tahali povozy. Zkoušela jsem si teď představit Černého krasavce, jak už nepracuje, ale vesele se prohání po svazích té hory a zdraví se s tím velkým koněm. Zkoušela jsem tichounce zařehtat, ale nějak se mi to nepovedlo a vyšlo z toho frknutí.

„Vysmrkej se, dítě,“ pokárala mě Charlie Chaplinová.

Zalovila jsem v kapse sukně a vytáhla zmačkaný kapesník. Našla jsem tam ještě starou karamelu a s radostí ji vyndala. Pod kapesníkem jsem ji rozbalila a strčila si ji do pusy. Zažila jsem ale zklamání. Byla obalená pískem a chlupy a musela jsem ji rychle spolknout.

Začínala jsem mít opravdový hlad. Následující půlhodinu jsem bojovala s touhou vytáhnout svůj sendvič, tyčinku Mars a limonádu, protože se mi vůbec nelíbila představa, že se na

mě budou všechny koukat. Stačilo, abych jen zašustila papírovým pytlíkem, a sestra se na mě zamračila.

Možná se jedení považovalo v klášteře za hřích. Možná musely jít každá v soukromí a předstírat, že šly na to jejich hloupé věci. Navíc to vypadalo, že ani na záchod nechodí. Jen tam seděly a něco si šeptaly a Charlie Chaplinová koukala do vzduchu a občas si něco zamumlala. Zřejmě se modlila.

Třeba prosila Boha, aby nás ochránil před bombami. Máma o nich pořád mluvila a já jsem se neubránila starostem. Vlak dělal takový rámus, až to vypadalo, jako by už teď kolem nás vybuchovaly bomby.

Co když spadla nějaká na mámu?

Tahle představa mi uvízla v hlavě, přestože jsem se ji odtamtud snažila vytřepat.

„Co to ta holka dělá? Má nějaký záchvat?“ zašeptala Goofy.

„Vypadá jako blázen,“ řekla Minnie.

Rozhodla jsem se, že jim předvedu, jak vypadá blázen. Zašilhala jsem a povytáhla jazyk z koutku úst. Obě zděšeně vy-pískly.

„Přestaňte dělat hlouposti, děvčata,“ okřikla je sestra.

„Když my se nudíme, sestro Josefíno,“ zakňourala Goofy.

Sestra Josefína vzdychla. „Co kdybychom si zahrály *Poznej slovo?*“ navrhla. „Kdo pozná, co vidím? Začíná to na... Z.“

Hádaly *zahradu a zajíce a zrcadlo* a pak ještě někdo navrhl *záda* a všechny se rozhiňaly.

„Já vím – *záchod!*“ vykřikla Goofy a rozesmály se ještě víc.

Snažila jsem se dělat, že je mi to jedno, ale cítila jsem, jak jsem zrudla.

„*Zuby,*“ řekla dívka vedle mě, ta tichá s dlouhým černým ohonem.

Sama měla zuby drobné jako perličky a stejně bílé.

„Ano, výborně, Jessiko!“ pochválila ji sestra.

Ostatní dívky otráveně vzdychly. Jessika zřejmě nebyla moc oblíbená. Zato mně se líbila nejvíc.

„Jsi na řadě, Jessiko,“ usmála se na ni sestra Josefína.

„Kdo pozná, co vidím? Začíná to na... K.“

Já jsem to poznala hned! Ale ony ne. Zkoušely *kapesník, klobouk* a pak začaly vyjmenovávat klášterní věci – *klášterní uniforma, klášterní tunika, klášterní boty...*

„Tady v tom vagonu už žádný věci od K nejsou,“ řekla Minnie.
„Ale jsou,“ nesouhlasila Jessika.
„Ty podvádíš, Bažantko,“ zlobila se Goofy.
„Nepodvádí,“ ozvala jsem se. „Já vím, co to je.“
„Ty nehraješ. Nepatříš k nám,“ vyjela na mě zrzavá pihovatá dívka.
„Ale no tak,“ mírnila ji Charlie Chaplinová. „To od tebe není moc hezké. Jen do toho. Řekni, jaké to je podle tebe slovo, dítě.“
„*Kůň!*“
„To nemůže být *kůň*, ty huso! Jak by se sem vešel kůň?“ se-
třela mě Goofy.
„Možná nějakého viděla z okna, ale to se nepočítá,“ prohlásila Minnie.
„Ne, má pravdu. Tamhle je kůň,“ řekla Jessika a ukázala na obrázek pod zavazadlovým prostorem.
Pohlédly tam a otráveně vzdychly.
„To není *opravdový* kůň!“ namítly sborově Goofy a Minnie.
„Samozřejmě že není,“ souhlasila Jessika. „Je to kresba. Nikdo ale neříkal, že ten předmět musí být něco skutečného.“
„Ani není správně nakreslený – přepadává dopředu,“ protes-
tovala ta pihovatá holka.
„To je křídový kůň. Dělalí je na svazích vápencových hor tak, že odstraní trávu a keře. Jednou jsem z vlaku viděla podobného,“ řekla Jessika.
„No dobře, máš pravdu, Bažantko,“ vzdychla Goofy otráveně.
„Tak teď já.“
„Ne, teď je na řadě ona. Uhádla, že to slovo od K je *kůň*,“ připomněla jí Jessika a kývla hlavou ke mně.
„Jenže ona k nám nepatří. Vetřela se sem, aby si měla kam sednout.“
„A aby měla kde zaparkovat ten svůj obří kufr,“ dodala Minnie a zkusila ho zdvihnout. „Co tam *máš?*“ Chystala se ho otevřít.
„Opovaž se!“ vyjela jsem na ni.
„No jo, prosím tě. Nemusíš se hned rozčilovat. Proč ti to tak vadí?“
„Možná tam má mrtvolu!“ řekla ta pihovatá holka a všechny vyprskly smíchy.
„Děvčata, přestaňte s tím,“ okřikla je Charlie Chaplinová.
„Jelikož jsme snídaly tak brzy, myslím, že bychom si mohli dát

oběd.“ Natáhla se nahoru a sundala z mřížky na zavazadla dvě velké tašky.

Dívky se zaradovaly, jako by se chystala nějaká hostina. Vzpomněla jsem si na opulentní hostiny, které jsem vídala v komiksu *Beano*: hory bramborové kaše, z níž v zajímavých úhlech trčely párky, pudinky a flameri jako třesoucí se hrady a obrovitánské koláče s marmeládou a šlehačkou.

Jídlo, které sestra vytáhla z tašek, bylo velkým zklamáním. Rozdala dívkám malé sáčky se čtyřmi čtverečky sendviče s paštikou a sušenky s máslovým krémem. K tomu dostaly malé lahvičky mléka s brčky.

Připadala jsem si jako královna, když jsem se zakousla do svého sendviče s hovězím karbanátkem a okurkou a svou limonádu popijela přímo z láhve. Nakonec jsem ještě vytáhla tyčinku Mars. Všechny včetně Charlie Chaplinové mě závistivě pozorovaly, jak si ji pomalu vychutnávám.

„Ty se máš,“ řekla tiše Jessika.

„Na, kousni si,“ nabídla jsem jí.

„To myslíš vážně?“

„Ne, děvčata, nemůžete jíst společně jednu tyčinku,“ řekla sestra, ale pozdě. Jessika už měla velký kus čokolády v puse.

„Mockrát ti děkuju,“ řekla blaženě. „Já jsem Jessika.“

„Já vím. Já jsem Shirley.“

„Jako Shirley Templeová.“

„To jo, akorát že já se jí vůbec nepodobám. Třeba moje vlasy jsou úplně rovný. Máma mi je jednou zkoušela natočit, ale moc se to nepovedlo.“

„Já myslím, že natočené vlasy vypadají hloupě,“ soudila Jessika. „A Shirley Templeová má i hloupý obličej. Vypadá jako ilustrace od Mabel Lucie Attwellové.“ Nafoukla tváře a našpulila rty.

„Mabel Lucie Attwellová ilustrovala moji *Alenku v říši divů*,“ vzpomněla jsem si.

„Moji *Alenku* zase ilustroval někdo jménem Tenniel,“ řekla Jessika.

To mě úplně nadchlo. Ještě nikdy jsem se nesetkala s někým, kdo by měl *Alenku*. „Líbila se ti ta knížka?“ zeptala jsem se.

„Ano, vždycky mě rozesměje.“

„Já ji mám v kufru,“ pošeptala jsem jí. „Mám tam spoustu knížek.“

„Aha. Proto ho máš tak těžký. Ty se máš. My si směly vzít jen jednu knížku.“

„Jakou sis vybrala?“

„Bylo to hodně těžké. Nakonec jsem si vybrala *Modrou knihu pohádek*.“

To mě překvapilo. Pohádkovou knihu? Jessika vypadala jako chytrá a vážná dívka. Tipovala jsem, že bude mít nějakou velkou knihu pro dospělé, třeba něco od Charlese Dickense.

„A co máš ty?“

„Všechny své knížky,“ odpověděla jsem.

„Všechny?“ podivila se. „To není možné!“

„Ale je. Mám *Baletní střevičky* a –“

„Jé, *Baletní střevičky* jsou moje oblíbená knížka!“ prohlásila.

„To je teda úžasný!“ vyhrkla jsem a v tu chvíli lokomotiva zahoukala, jako by se i ona zaradovala.

Nadšeně jsme koukaly jedna na druhou.

„Kterou sestru máš nejradši?“ zajímala se Jessika.

„Nikdy se nemůžu rozhodnout. Petra mi připadá nejhodnější, ale já bych nikdy nechtěla být opravářkou aut. Pavlína je nejhezčí, ale nelíbí se mi, že je občas namyšlená. Takže mám asi nejradši Posy. Taky bych moc ráda byla baletkou. Ty ne?“

„Ne, to bych opravdu nechtěla. Moje máma mě nutila chodit na balet a mně to vůbec nešlo. Nikdy jsem nedokázala dostat nohy do správné pozice. Měla jsem je vždycky hloupě vytočené do strany a vypadala jsem jako Charlie Chaplin,“ usmála se Jessika.

Pohlédla jsem na sestru, která pořád ještě přezvykovala svůj sendvič s paštikou. Knírek se jí přitom lehce pohyboval.

Přitiskla jsem se ještě blíže k Jessice a zašeptala jí do ucha: „Moje máma říkala, že sestra Josefína vypadá jako Charlie Chaplin.“

Jessika vyvalila za svými brýlemi oči. Pak vyprskla smíchy. I já jsem se rozesmála na celé kolo.

„Děvčata! Uklidněte se!“ pokárala nás sestra Josefína.

Jenže my jsme nedokázaly přestat. Jessika se z toho zakuckala.

„Bažantka se dusí,“ oznámila Goofy.

„Dejte jí někdo herdu do zad,“ řekla Minnie. „Hej, ty, slečno Záchodová, bouchni svou novou kamarádku do zad!“

Opatrně jsem Jessice hladila záda, protože jsem jí nechtěla ublížit. Byla teď úplně rudá v obličeji.

„Propána krále, Jessiko!“ zlobila se sestra. „Běž na chodbičku a nadýchej se trochu čerstvého vzduchu z okénka.“

„Slečno, prosím, já půjdu s ní a pomůžu jí,“ nabídla jsem se.

„Říkej mi sestro, ne slečno. Tak dobře. Běžte obě,“ souhlasila.

Protáhly jsme se s Jessikou kolem mého kufru a utekly na chodbu. Ta krátkovlasá slečna tam pořád stála u okénka a kouřila další cigaretu.

„Tady se někdo zakuckal,“ řekla. „Holky, holky! Musej se v jednom kuse hihňat. Ale aspoň tu máte veselo. V těch zadních vagonech děcka pláčou, že se jim stejská po maminkách. Radši se tam půjdu podívat, jestli se kolegyni podařilo je utiшит.“

Byla jsem ještě slabá od smíchu, ale při zmínce o maminkách mi bylo, jako by mě někdo polil studenou vodou. Cítila jsem, jak mi z očí vytryskly dvě slzy, a doufala jsem, že si Jessika bude myslet, že je to od smíchu.

Popotáhla jsem. I Jessika popotáhla.

„Taky se ti stejská po mámě?“ zeptala jsem se.

„Ne!“ odpověděla. „Nemůžu svou mámu vystát.“

Překvapeně jsem na ni pohlédla. Ještě nikdy jsem neslyšela, že by někdo svou mámu nesnášel.

„Proč? Je na tebe zlá? Bije tě?“

Moje máma mi občas nařezala – prý pro moje dobro. Říkala, že mě naučí. Naučila mě jedině to, že když zdvihla ruku, utíkala jsem do svého pokoje.

„Ne, nebije mě. Ona totiž skoro nikdy nebývá doma,“ odpověděla Jessika.

„Jak to myslíš? Mámy jsou přece pořád doma. Buděj tě, ukládaj tě do postele, perou, žehlej, uklízej a vařej.“

„Moje máma nedělá ani jedno. Pracuje,“ řekla takovým tónem, jako by se za to styděla.

„Spousty matek pracujou, zvlášť v týchle době,“ uklidňovala jsem ji. „I *moje* máma teď bude chodit do práce, když má být válka. Bude osobní sekretářkou.“ Nebyla jsem si úplně jistá, co to vlastně obnáší, ale řekla jsem to důležitě, protože máma vypadala, že je na svou novou práci pyšná.

Jessika jen pokrčila rameny.

„A co dělá tvoje máma?“ zeptala jsem se.

Chvilí váhala. Bylo vidět, že je hodně bohatá, i když ke mně byla tak milá. Její máma nemohla dělat žádnou podřadnou práci, nebo snad ano? Přemýšlela jsem, nad jakým povoláním by moje máma ohrnula nos. Dělnice v továrně? Řidička autobusu? Čišnice? Uklízečka?

„Je herečka,“ vyhrkla Jessika.

To mě úplně ohromilo. „Ty jo! Fakticky? A jaká? Není náhodou filmová herečka?“

„Někdy hraje ve filmech. A někdy i na jevišti.“

„Myslíš, že ji můžu znát?“ zeptala jsem se. Budu se snažit zapamatovat si její jméno a pak se mámy zeptám, jestli ji zná. Ráda chodila jednou týdně do kina.

„Je to Imogen Starlightová,“ řekla Jessika.

Poklesla mi čelist. Imogen Starlightová byla nejznámější britská herečka. Máma o ní v časopise *Picturegoer* četla každou chvíli. Já jsem žádný film s ní neznala, protože máma říkala, že to jsou filmy pro dospělé, ale viděla jsem její fotografie. Obdivovala jsem ji na fotkách, kde měla elegantní šaty a vysoké podpatky, svetr a kalhoty, blýskavou večerní róbu, dokonce jsem ji viděla i v plavkách. Byla krásná – velmi štíhlá a měla blondaté vlasy, roztomilý obličej a úžasné obrovské fialkově modré oči.

S pochybami jsem pohlédla na Jessiku – na její dlouhý tmavý cop, bledý kulatý obličej, malé brýle se zlatými obroučkami. Ani trochu se Imogen Starlightové nepodobala. Musela si to vymyslet. Ale chápala jsem ji. Sama jsem si občas vymýšlela, ale aspoň jsem se snažila, aby to znělo přesvědčivě.

Navíc jsem nikdy neslyšela o tom, že by Imogen Starlightová měla dceru. Vzpomněla jsem si, že má manžela, možná už několikátého, ale máma by mi určitě ukázala fotku, na které by byla se svým dítětem. Filmové hvězdy vždycky oblékají své dcery do miniaturní verze svých šatů a někdy byly i jejich panenky oblečené podobně. Máma se nad takovými fotografiemi vždycky rozplývala nadšením. Upletla nám podle jejich vzoru stejné svetry, jenže já se vždycky styděla, když nám je lidi chválili.

„Asi ji znáš, vid’?“ zeptala se Jessika.

„Jasně že ji znám.“ Nevěděla jsem, co dodat. Nemohla jsem ji přece obvinít ze lži. „Jmenuješ se teda Jessika Starlightová?“

„Neblázní! Jsem Jessika Lipmanová. Můj táta se jmenuje Michael Lipman. Je to filmový producent, ale asi jsi o něm neslyšela. Navíc Imogen Starlightová není pravé jméno mé matky. Narodila se jako Agnes Pottsová, ale to nezní moc oslnivě, že ne?“ usklíbla se Jessika. „Jenže teď je z ní Imogen Starlightová, usmívá se na všechny a cení ty svoje oslnivě bílé zuby. Polovina z nich je falešných. Jako ona sama.“ Mluvila s takovou vehemencí, že jsem změnila názor. Možná říká pravdu, ačkoli se to zdálo nepravděpodobné.

„A co tvůj táta? Ten je hodnej? Já mám svýho tátu moc ráda. On teď vstoupil do armády. Je fakt statečnej.“ Táta ve skutečnosti žádný velký hrdina nebyl – když v kuchyni našel krysu, zaječel a utekl a musela si s ním poradit máma. Přesto jsem byla přesvědčená o tom, že z něj bude skvělý voják a vrátí se domů se spoustou medailí na prsou.

„Já se s tátou moc nevidám. Žije v Hollywoodu. Měla jsem otčíma, který byl docela fajn, ale nového přítele své matky nemůžu ani vystát,“ svěřila se mi Jessika. „Byl to jeho nápad poslat mě do téhle hrozně klášterní školy.“

„Ty holky nejsou moc přátelský.“

„To máš pravdu. A sestra Josefina není o moc milejší,“ dodala Jessika.

Obě jsme se potichu zahihňaly.

„Možná je pořád lepší žít v klášteře než se svou matkou a jejím přítelem, když je nemáš ráda, ne?“ napadlo mě.

„To ne, protože já jsem se s nimi až tak nevidala. Měla jsem ale babičku. Starala se o mě skoro od narození. Babičku mám moc, moc ráda,“ prohlásila Jessika zaníceně.

„Já měla taky babičku, babi Margot. Byla to máma mýho táty a byla hrozně hodná. Skládala se mnou puzzle,“ vzpomněla jsem si. „Jenže už umřela.“

„Babička ve skutečnosti není moje vlastní babička. Je to chůva,“ vysvětlila Jessika.

„Jako třeba Mary Poppins?“ To na mě zapůsobilo.

Jessika přikývla. „Sice nemá deštník s hlavou papouška ani květovanou tašku a neumí kouzlit, ale i tak je moc milá. A není štíhlá jako Mary Poppins, je malá a baculatá a má artritidu, takže už nemůže moc dobře pracovat ani rychle chodit. Je to člověk, kterého mám nejradši ze všech lidí na světě, ale moje

matka ji teď propustila. Že prý už chůvu nepotřebuju. A je to hrozné, protože babička už je moc stará na to, aby si našla jinou práci, a nemá ani pořádný vlastní domov a musí bydlet u své sestry. Moc se mi po ní stýská.“ Jessika se rozplakala, až jí slzy zmáčely brýle. Sundala si je, aby si je osušila. Bez nich vypadala mnohem mladší. Na nose jí po nich zůstaly růžové otlačeníny.

„Ach jo,“ vzdychla jsem.

„Promiň. Obyčejně nepláču.“

„Mně to vůbec nevádí.“ Polkla jsem a přemýšlela, jestli se odvážím to vyslovit. „Jessiko, chceš se se mnou kamarádit?“

„Moc ráda, Shirley. Ty jsi jediná holka, s kterou jsem si mohla normálně popovídat.“ Jessika mě chytila za ruku a stiskla mi ji.

„A budeme se kamarádit i tam, kam přijedeme? A hrát si spolu? Nebo budeš muset bejt pořád zavřená ve škole?“ zeptala jsem se.

„Když tak tajně zmizím. Určitě se budeme scházet, slibuju.“

„Můžu ti pak půjčit svoje knížky, když budeš chtít,“ nabídl jsem jí. „Kteroukoli. Třeba *Baletní střevíčky*.“

„Ty jsi nejhodnější holka na světě,“ prohlásila Jessika.

Polkla jsem naprázdno, protože mě to dojalo.

Vtom se dveře našeho kupé otevřely a na chodbu vylezla sestra Josefína.

„Co to tu vy dvě pořád děláte? Už ses uklidnila, Jessiko?“ zeptala se.

„Shirley mi pomohla.“ Jessika se nedokázala podívat sestře Josefíně do očí a já taky ne. Věděly jsme, že ten její knírek by nás znovu rozchechtal.

„Tak si zase pojdte sednout. Začaly jsme hrát hru na hádání slavných lidí. Můžete se připojit.“

Byla to trochu přihlouplá hra – jedna dívka myslela na nějakého známého člověka a ostatní jí směly položit dvacet otázek, aby zjistily, kdo to je. Na radě byla ta pihovatá. Děvčata zatím zjistila, že myslí na nějakou herečku, která hrála ve spoustě filmů.

„Co když myslí tvou mámu?“ pošeptala jsem Jessice. „Vědí to?“

„Těmhle to říkat nebudu,“ odpověděla taky šeptem.

„Ale no tak, děvčata. Nešpítejte si tam spolu, je to neslušné,“ okřikla nás Charlie Chaplinová. „Zapojte se do hry.“

Ta známá osoba nebyla Imogen Starlightová, byla to Ginger Rogersová. Potom byla na řadě Minnie. Jessika a já jsme jen tiše seděly, zatímco ostatní kladly hloupé otázky.

„No tak, Jessiko, snaž se trochu,“ pobízela ji Charlie Chaplinová. „Zkus uhodnout, kdo to je.“

„Když já žádné známé lidi neznám,“ tvrdila Jessika.

Pohlédla jsem na ni a znovu jsme se rozhiňaly.

„Vy jste ale komediantky,“ zlobila se sestra Josefína.

„Mohly bychom si založit svůj soukromý klub,“ zamumlala Jessika. „Říkaly bychom si Komediantky.“

„Hm, ale Goofy a Minnie už tam dávno jsou!“ zašeptala jsem.

„Děvčata! Co jsem vám před chvilkou říkala? Co je šeptem, to je čertem. Takže už žádné šeptání!“

Tak jsme tam mlčky seděly, zatímco ostatní hrály svou hloupou hru. Jessika vytáhla z kapsy svého saka malý diář v červených kožených deskách. Zůstala jsem na něj závistivě koukat. Neuvědomila jsem si, jak snadno se dají rozeznat koženkové desky od kožených. Ze srdce jsem toužila po takovém diáři, ale bylo mi jasné, že musel být hodně drahý. Jessika vytáhla zpod jeho hřbetu malou tužku a začala něco čmárat na stránku. Měla skloněnou hlavu a diář přitisknutý na prsa. Říkala jsem si, že asi hodně špatně vidí, přestože má brýle.

Neviděla jsem, co píše, ačkoli jsem seděla vedle ní. Přemýšlela jsem, jestli to není něco o mně. Co by tam tak mohla psát? Vtom mi diář otevřela před očima. Nepsala. Kreslila. Udělala úžasnou karikaturu sestry Josefíny – až na to, že měla na svém závoji buřinku, v ruce hůlku a nohy jí trčely do stran. Jessika jí nakreslila i knír, pěkně chloupek po chloupku. Sestra Josefína byla Charlie Chaplin do posledního puntíku.

Ze všech sil jsem potlačovala smích. Kousala jsem se zevnitř do tváří, ale nedokázala jsem se neotřásat.

Sestra Josefína cítila, jak

vibruji. „Jessiko Lipmanová, ukaž mi, co jsi napsala do toho diáře,“ nařídila jí.

„Já tam nic nenapsala, sestro Josefino,“ odpověděla Jessika podle pravdy.

„Okamžitě mi ho podej!“

„Ale nemůžete se koukat do mého diáře. To je moje soukromá věc!“ bránila se Jessika.

„Viděla jsem tě, jak to ukazuješ té dívce vedle sebe,“ trvala na svém sestra.

„To je něco jiného. Shirley je moje kamarádka.“

„Jé, Bažantka se skamarádila se slečnou Záchodovou!“ upozornila ostatní Goofy.

„To je teda pářeček,“ ušklíbla se Minnie a chytla se za nos, jako bychom páchly. „Jak dojemné!“

„Gertrudo! Moniko! Nebuďte tak nelaskavé,“ okřikla je sestra Josefina. „Nestrpím, abyste někomu nadávaly, a to za žádných okolností. A ty mi okamžitě dej ten diář, Jessiko!“

V tu chvíli vlak zahoukal, trhl sebou a začal brzdit.

„Lidi, už jsme tady!“ vykřikla Goofy.

„Asi máš pravdu!“ polekala se sestra Josefina, vyskočila a začala si ze svého černého hábitu setřepávat drobečky sendviče. „Sundejte si kufry a trochu se upravte. Chci, abyste vypadaly slušně. Lady Amershamová nám možná přijde naproti. Dovolila nám používat její nádhernou venkovskou rezidenci jako školu. Máme opravdu velké štěstí.“

Jessika si strčila diář do kapsy. Bylo vidět, jak se jí ulevilo.

„Zajímalo by mě, jestli i naše škola bude v nějaký rezidenci,“ přemýšlela jsem. „Myslíš, že je dost velká na to, aby se tam vešly dvě školy?“

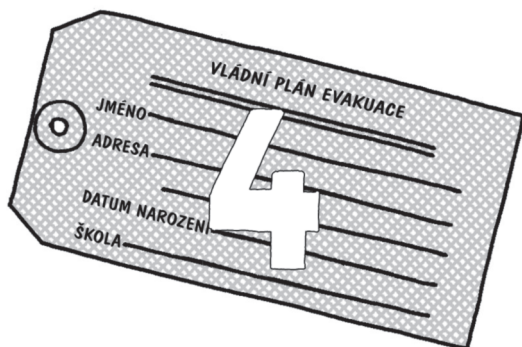
„To doufám!“ řekla Jessika.

Pomyslela jsem si, jak by máma byla nadšená, kdyby věděla, že bydlím u nějaké opravdové lady. Sestru Josefínu jsem si sice neoblíbila a dívky z její školy už vůbec ne, ale Jessiku jsem měla moc ráda. Mohly bychom spolu sedět v lavici a spát vedle sebe na postelích. Mohla by mi pomáhat s učením – připadala mi mnohem chytřejší než já. Četly bychom spolu mé knížky. Chodily bychom zavěšené jedna do druhé a šeptaly si naše tajemství.

Při té představě se mi rozbušilo srdce. To by bylo naprosto úžasné!

BALETNÍ STŘEVÍČKY

VLAK VJEL DO MALÉHO nádražíčka a zastavil. Všimla jsem si cedule zavěšené na dvou řetězech: MEADOW RIDGE. Všimly si jí i ostatní dívky a začaly si mezi sebou mumlat.

„Tak, děvčata, vystupovat! A chraň vás ruka Páně nechat si tady svůj kufr!“ komandovala je Charlie Chaplinová a popadla své zavazadlo.

Já jsem začala bojovat s tím svým, protože jsem ho sama neuzvedla.

„Ukaž, ty táhni a já budu tlačit,“ navrhla Jessika. Pomohla mi dotáhnout kufr na chodbu a pak seskočila ze schůdků a společně jsme ho dostaly dolů na peron. Obě jsme oddychovaly námahou.

„To vypadá, jako bys tam měla nejen Pavlínu, Petru a Posy, ale celou divadelní školu Madame Fidolie!“ prohlásila Jessika.

„Cože?“ obrátila Minnie oči v sloup.

„Jsou to dva cvoci!“ řekla Goofy a zatočila si pomyslnou klíčkou na čele.

„Povídají nesmysly!“ ohrnula nad námi nos zrzka.

„Děvčata, jdeme! Je tu velký nával, tak se držte při sobě!“ zavelela Charlie Chaplinová.

Tři další sestry mávaly rukama a gestikulovaly, takže připomínaly velké netopýry. Řadily své vlastní fialové svěřenky do úhledných řad. Zato děti z naší školy pobíhaly po celém nástupišti. Někteří kluci dokonce zamířili na konec nástupišť, aby si prohlédli lokomotivu, přestože jsme měli odcházet brankou na opačném konci. Viděla jsem svou třídu, jak se schází dohromady. Marilyn Hendersonová se zase předváděla. Mary postávala opodál. Připadala mi nudná jako myš domácí. Divila jsem

se sama sobě, jak jsem se s ní mohla chtít kamarádit. Teď jsem měla Jessiku, nejzajímavější dívku, jakou jsem kdy potkala. A já jsem se jí líbila! Vůbec jí nevadilo, že říkám *záchod* místo *vécé*.

Mně Charlie Chaplinová nemusela připomínat, že máme držet při sobě. Šla jsem poslušně vedle Jessiky a táhla svůj kufr za sebou. Připadalo mi, že se mi každou chvíli utrhne ruka. Po dvojicích jsme prošly brankou a pak jsme pokračovaly po prašné cestě lemované po obou stranách keří.

Zahlédla jsem Annie, tu přátelskou krátkovlasou dobrovolnici.

„Prosím tě, Annie, kam jdeme?“ zeptala jsem se zadýchaně.

„Na radnici. Někdo říkal, že se tam dojde touhle cestou. Kdo ví?“ odpověděla bezstarostně. „Já vím jen to, že jsme v Meadow Ridge uprostřed přírody. Pořádně se nadechni toho krásného čerstvého venkovského vzduchu!“

Všechny jsme křenily nosy a snažily se naopak nedýchat, protože mírný větřík k nám zanesl opravdu odporný zápach.

„Kdo si prdnul?“ zakřičel nějaký kluk a vzápětí dostal od učitele pohlevek.

„Já nevím, ale musí to bejt nějakej obr!“ Annie vyskočila, aby viděla skrz řídkší větve nad živým plotem. „No jo, já si to myslela. Počkejte, až dojdete tamhle k tý bráně. To bude pastva pro oči!“

Všichni se začali strkat a tlačit, aby tam byli první, a pospíšila si dokonce i sestra Josefína, která si musela nadzdvihnout dlouhou sukni, protože se na cestě objevily louže. Venku za bránou jsme spatřili stádo černobílých zvířat. Přežvykovala trávu a naprosto nás ignorovala. Jedno zvedlo ocas a na zem dopadla hnědá sprcha. Pár dětí se rozchechtalo a jiné vykřikly odporem.

Některá mrňata se snažila utéct, protože se bála. Sestra Josefína chytila malého kluka s oholenou hlavou, který se rozběhl směrem k nástupišti.

„Kdepak! Nesmíš utíkat, ty neposlucho!“ pokárala ho.

„Musím, slečno! Tam na tom poli je vobrovská příšera!“ protestoval.

„Nehloupni. To jsou jen krávy,“ vysvětlovala.

„Krávy?“ zeptal se udiveně.

„Ano. Přece víš, co jsou krávy. Od nich máme mléko!“

„Co?“

„Krávy nám dávají výborné mléko a smetanu,“ poučila ho sestra Josefina.

Teď už na ni civěla celá tlupa dětí, zatímco děvčata z klášterní školy se povýšeně culila.

„Jak to dělají, sestro Josefíno?“ zeptala se nevinně Minnie.

„Ano, jak to vlastně přesně dělají, sestro Josefíno?“ opakovala Goofy.

„Nebudte hloupá, děvčata. Víte to moc dobře,“ odpověděla a zrudla.

„No jo, jenže my vo tom nemáme šajna,“ ozval se ten malý kluk.

„Teď není čas ani prostor na hodinu přírodovědy,“ prohlásila sestra Josefina. „Jdeme! Musíme najít radnici. Rychle!“

Děti zůstaly stát a ohromně zíraly na krávy.

„Jste všichni tupci,“ řekl nějaký starší kluk. „Já byl vo prázdninách na farmě a viděl jsem, jak se dojeví krávy. Farmář mačkal ty růžový cecíky, co jim visej mezi nohama – říká se jim vemeno.“

Děti zase vypískly. Já žádný tupec nejsem. Zнала jsem dojení z knížek. Tohle však bylo poprvé v životě, co jsem viděla vemeno tak zblízka, a celá ta záležitost s dojením mi připadala naprosto nechutná.

„Já mám dojem, že už v životě nebudu pít mlíko,“ svěřila jsem se Jessice.

„Já jsem ho nikdy neměla ráda,“ řekla. „Co jsi to měla ve vlaku k pití?“

„Limonádu z pampelišky a lopuchu.“

„Je dobrá?“

„Výborná. Měla jsem ti dát ochutnat. Řeknu mámě, aby ti ji taky koupila, jestli chceš,“ vyhrkla jsem bez rozmyslu.

Ale kdy se vlastně s mámou uvidím? Jak dlouho budou trvat tyhle divné prázdniny? Co když tu zůstanu několik týdnů? Nebo měsíců? Nebo tu uvíznu navždycky? Najednou se mi udělalo nevolno a zatočila se mi hlava. Ruka se mi zpotila, a jak byla kluzká, kufr mi s těžkým zuchnutím spadl na zem.

„Ukaž, pomůžu ti,“ nabídla se Jessika.

Vděčně jsem přikývla, ale neodvažovala jsem se otevřít pusou,

abych se náhodou nepozvracela. Bylo by hrozné, kdybych si znečistila svůj nejlepší svetr. Nechtěla jsem páchnout jako Mary.

„Jsi úplně bledá,“ všimla si Jessika. „Sedni si na chvilku na kufr.“

Jemně mě donutila se posadit a sama si sedla vedle mě. „To je z toho zápachu?“

Pokrčila jsem rameny a začala si hrát se štrápci na střevíčkách. Už mě pěkně dřely, a navíc byly celé zaprášené.

„Máš moc hezké boty,“ řekla Jessika. „Koukni se na ty moje odporné škrpály! A na tu ohavnou uniformu. Šatovka je mi moc velká – div že si po ní nešlapu. Babička říkala, že mi ji zkrátí a zabere, aby mi nebyla tak široká, jenže než to stihla, matka ji vyhodila.“

„Já ti ji můžu zabrat,“ nabídla jsem se.

„Ty opravdu umíš šít?“

„To víš, že jo,“ řekla jsem sebejistě. „Šila jsem šaty a noční košile a takový věci.“ Nešila jsem sice opravdové oblečení, ale vyrobila jsem několikery šatičky své panence Jenny.

„To by od tebe bylo moc milé,“ zaradovala se Jessika.

„Hej, Bažantko!“ To byla zase ta hrozná Goofy. „Hledá tě sestra Josefína. Musíme se držet pohromadě. Tak *dělej!*“ Zatahala Jessiku za sako.

„Jdi do háje!“ vyjela na ni Jessika. „A proč mi říkáš Bažantko? Je to trapné.“

„Protože *ty* jsi trapná,“ nechala se slyšet Goofy a odhodila si copy dozadu. „Bažant se říká každému, kdo je nový. Navíc je to stejně pitomé zvíře jako ty. Tak jdeš, nebo nejdeš?“

„Nejdu.“

„No dobře, ale moje vina to nebude, až dostaneš kartáčem.“

„Kartáčem?“

„Sestra Josefína má hodně ostrý kartáč a po večeři s ním každá holka, která zlobila, dostane. Opravdu to bolí. Vsadím se, že budeš rvát na celé kolo.“ Goofy pohodila hlavou a odkráčela za ostatními.

„Nesnáším ji i tu hloupou Minnie,“ svěřila se mi Jessika.

„Já taky,“ přitakala jsem.

„Už se cítíš líp?“ zeptala se po chvíli.

„Trošku.“

„Tak bychom asi měly jít.“

Postavila jsem se a pokusila se znovu zvednout kufr.

„Víš co? Vyměníme si je,“ navrhla Jessika. „Můžeš nést můj.“

„To by bylo nespravedlivý,“ namítla jsem.

„Mně to nevadí. Jsem docela silná, víš? Jednou jsem zkoušela babičku z legrace zvednout a podařilo se mi, že měla nohy kousek nad zemí.“

„Páni!“

Jessika komicky ohnula ruku, aby ukázala svaly jako Pepek Námořník. „Ukaž.“

Tak jsme si kufry prohodily a přidaly se ke skupince strkajících se dětí. Cesta se rozšiřovala, keře zmenšovaly a už jsme viděly i domy – malé domky s neupravenými zahrádkami a lidí, kteří si nás prohlíželi, jako bychom byli cirkusová zvířata. Jedna stará paní se usmála a zamávala nám, jiná se dobelhala k vrátkům a nabízela nám želatinové bonbony ve velkém papírovém sáčku.

Máma mi vždycky kladla na srdce, abych si od cizích lidí bonbony nebrala, tak jsem po chvilce váhání zdvořile odmítla, zato Jessika si vzala hned dva.

„Ty nemáš ráda žužu? Já je miluju, hlavně ty černé,“ řekla a spokojeně si jeden strčila do pusy.

„Jo, mám, ale nechtěla jsem si ho od ní brát,“ zamumlala jsem.

„Ty jsi ťunťa.“ Jessika spolkla první bonbon a druhý olizovala svým špičatým růžovým jazykem.

Vdechla jsem jeho sladkou želatinovou vůni.

„Na, vezmi si ho,“ řekla Jessika a podala mi olízaný bonbon. „Nevadí ti, že jsem ho olízala, že ne? Já nemám žádné bacily.“

„To mi vůbec nevadí,“ ujišťovala jsem ji.

Tetelila jsem se blahem, jaké jsme dobré kamarádky, když už si můžeme nabízet i olízané bonbony. Vtom vyšel ze vrátek velmi pěkně upravené zahrady, kde byly rovné pruhy červených, bílých a modrých záhonů, nějaký starý chlap a rozkřičel se na nás.

„Vraťte se zpátky tam, kam patříte, vy bando chuligánů! Co tu pohledáváte? My vás tu nechceme! Jste sebranka zlodějskejch koknejů!“

Tuhle nadávku už jsem slyšela. Říkalo se tak chudým Londýňanům – a pro mou mámu by to byla ta nejhorší urážka.

„Já nejsem žádný koknej!“ ohradila se Jessika. „Narodila jsem se v Americe, můj otec je původem z Litvy a moje matka má zase irské předky.“

„To je mi putna, ty jedna držkatá slečínko,“ vyjel na ni. „Ze mě si blázný dělat nebudeš. Všichni jste z Londýna, tak jste u mě všichni prašiví koknejové.“

Jessika na mě povytáhla obočí. „Ahoj, prašivá koknejko,“ řekla mi hned, jak jsme ho minuly.

„Ahoj, držkatá slečínko,“ odpověděla jsem a obě jsme vyprskly smíchy.

Domky teď byly namačkané blíž k sobě, a když jsme se rozhlédly, na úpatí kopce jsme spatřily daleko větší domy.

„Zajímalo by mě, jestli některý z nich patří té lady Amershamové, která nám dovolí si u ní udělat školu,“ přemýšlela nahlas Jessika.

„Škoda že nechodím do vaší školy. Pochybuju, že by si nějaká lady nastěhovala do svého domu děti z Paradise Road.“

„Koukej, teď jsou všichni pomíchaní. Většina sester ani neví, kdo jsem. Co kdybychom dělaly, že jsi taky z klášterní školy?“ napadlo Jessiku.

„Hm, jenže já nemám uniformu,“ připomněla jsem jí.

Postavila na zem svůj kufr a svlékla si sako. „Teď už ano,“ řekla a podala mi ho.

„Nemůžu si vzít tvoje sako!“

„Proč bys nemohla? Řeknu, že jsem ho ztratila. A napíšu mámě, aby mi koupila nové. Je zvyklá na to, že pořád něco ztrácím,“ mávla rukou Jessika.

„Jenže já nemám ani blůzu, kravatu a šatovku,“ namítla jsem.

„To je fuk.“

„A sestra Josefína ví, že k vám nepatřím.“

„Tak můžeš jít do nějaké jiné třídy a dělat, že jsi nová žákyně. Jen ti taky budou říkat Bažantka, což je pěkně protivné.“

„Pořád lepší než slečna Záchodová!“

„Prostě si to sako vezmi.“

„Jsi na mě tak hodná. Víš co? Já se s tebou zase rozdělím o svoje knížky. Můžu ti dát *Baletní střevičky*.“ Trochu se mi zatočila hlava, když jsem to řekla, protože mi došlo, že toho možná budu litovat. Ale když jsem teď měla za kamarádku Jessiku, už jsem Pavlínu, Petru a Posy nepotřebovala.

„Budeme je mít dohromady,“ navrhla.

„Budeme mít dohromady všechno, ty a já. Protože jsme nejlepší kamarádky, vid’?“

„Přesně tak. Koukej, tamhle na tom kopci je ještě větší dům. Opravdová rezidence. Tohle určitě bude naše škola, to se vsadím.“

Vzhlédla jsem k němu. Byl velký, bílý a elegantní a působil opravdu vznešeným dojmem. Vyschlo mi z toho v krku a litovala jsem, že mi nezbylo trochu té limonády.

„Myslíš, že tam ta lady Amershamová pořád bydlí?“ zeptala jsem se s obavami.

„Nejspíš ano.“

„A má tam sluhy?“

„To je jasné. Neumím si představit, že by dáma se šlechtickým titulem lezla po kolenou a drhla v tom obrovském domě podlahu. Ty ano?“

„Mně se nelíbí, když má někdo sluhy,“ prohlásila jsem.

„Proč ne?“ podivila se Jessika.

Vlastně jsem se jen bála, že budou stejně nafoukaní jako studentky ze Svaté Agáty a budou ohrnovat nos nad tím, že mluvím nespisovně, nebo nad mými růžovými kalhotkami. A že budou povytahovat obočí, pokud zapomenu na to, že nesmím říkat slovo *záchod*. Nechtěla jsem to však přiznat před Jessikou, protože by si myslela, že jsem zbabělec.

„Myslím si, že není správný, když jedna skupina lidí musí dělat všechny špinavé práce pro jinou skupinu lidí,“ řekla jsem důležitě. „Je to krutý a nespravedlivý. Nemůžou za to, že se narodili chudý.“

„Asi máš pravdu. Na druhou stranu mi připadá, že sluhové se mají daleko lépe než lidé, pro které pracují. Naši sluhové vždycky pořádali tajné party, i když na ně zvali i mě, protože věděli, že to mámě neřeknu. A Nancy, služka mé mámy, si půjčovala její šaty. Někdy v nich chodila na dostaveníčko se svým milým, aby na něj udělala dojem. Vypadala v nich fantasticky, i když by asi bylo těžké nevypadat dobře v šatech od Schiaparelliho a Vionneta.“

Přikývla jsem, přestože jsem neměla nejmenší tušení, kdo byli tihle lidé s cizokrajnými jmény a jaké šaty navrhovali.